

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített tizedik tanács)

2021. december 15.*

„Állami támogatások – Románia által egy petrokkémiai vállalkozás javára tett támogatási intézkedések – Köztartozások végrehajtásának mellőzése, e tartozások felhalmozása és elengedése – Megsemmisítés iránti kereset – Keresetindítási határidő – Kezdet – Az (EU) 2015/1589 rendelet 24. cikkének (1) bekezdése – Eljáráshoz fűződő érdek – Egy vagy több intézkedés fennállása – Állami források – Az államnak való betudhatóság – A magánhitelező kritériumának alkalmazhatósága – A magánhitelező kritériumának alkalmazása – Indokolási kötelezettség”

A T-565/19. sz. ügyben,

az **Oltchim SA** (székhelye: Râmnicu Vâlcea [Románia], képviselik: C. Arhold, L.-A. Bondoc, S.-E. Petrisor és K. Struckmann ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselek: Bottka V. és F. Tomat, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a Románia által az Oltchim SA javára végrehajtott SA.36086. (2016/C.) (korábbi 2016/NN.) számú állami támogatásról szóló, 2018. december 17-i (EU) 2019/1144 bizottsági határozat (HL 2019. L 181., 13. o.) részleges megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács),

tagjai: A. Kornezov elnök (előadó), E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk, G. Hesse és D. Petrlík bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2021. május 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

I. A jogvita előzményei

A. Ténybeli háttér és közigazgatási eljárás

- 1 A felperes, az Oltchim SA, amelyet 1966-ban alapítottak, és amelynek tőkéjében Románia 54,8%-os részesedéssel rendelkezik, Románia és Délkelet-Európa egyik legnagyobb petrokkémiai vállalkozása volt. Az Oltchim tevékenysége petrokkémiai termékek gyártására, így elsősorban folyékony nátronlúg, propilén-oxid-poliolok, lágyítószeres és oxo-alkoholok előállítására terjedt ki.
- 2 A 2007-től 2012-ig terjedő időszak folyamán a felperes pénzügyi helyzete romlott, amennyiben működési veszteségei, halmozott veszteségei és negatív sajáttőke-állománya szisztematikusan nőtt.
- 3 Ennek orvoslása érdekében Románia 2009. július 17-én többek között olyan támogatási intézkedést jelentett be az Európai Közösségek Bizottságának, amely az Oltchim köztartozásának részvényekké történő átalakításából állt. A Bizottság 2012. március 7-én, az Oltchim SA Râmnicu Vâlcea számára nyújtott támogatási intézkedések keretében végrehajtott SA.29041. (C 28/2009., korábbi N433/09.) számú állami támogatásról szóló 2013/246/EU határozatban (HL 2013. L 148., 33. o.; a továbbiakban: 2012. évi határozat) megállapította, hogy a felperes 1 049 000 000 román lej (RON) összegű (ez hozzávetőleg 231 millió eurónak felel meg) tartozásának részvényekké történő átalakítása nem minősül állami támogatásnak.
- 4 2012. november 23-án a román pénzügyminisztérium, a román gazdasági minisztérium, a román közlekedési és infrastruktúraügyi minisztérium, az Oficiul Participațiilor și Privatizării în Industrie (az ipari ágazatokon belül az állami részesedésekért és a privatizációért felelős hivatal, Románia) és az Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului (az állami vagyon behajtásáért felelős hatóság, Románia) – ez utóbbi megnevezése később Autoritatea pentru Administrarea Activelor Ataturului (az állami vagyon kezeléséért felelős hatóság, Románia; a továbbiakban: AAAS) lett –, továbbá a felperessel szemben hitelezőként fellépő négy állami vállalat, vagyis az Electrica SA, a Salrom SA, a CFR Marfă SA és a CEC Bank SA, továbbá a felperessel szemben hitelezőként fellépő két magánbank, vagyis a Banca Transilvania SA és a Banca Comercială Română SA – ez utóbbi később Erste Bank lett –, valamint a felperes egyetértési megállapodást (a továbbiakban: memorandum) kötött a felperes termelési tevékenysége újrakezdésének finanszírozása érdekében.
- 5 A Bizottság, miután sajtó útján tudomást szerzett a memorandum létezéséről, 2013. január 16-án hivatalból vizsgálatot indított.
- 6 2013. január 30-án a felperessel szemben saját kérelmére fizetéseképtelenségi eljárás indult. Ezen eljárás keretében a felperes felszámolója 2015. január 9-én rögzítette a hitelezők végleges listáját, feltüntetve minden egyes követelés összegét, a sorrendben elfoglalt helyét és jellegét, és megküldte e listát a hatáskörrel rendelkező nemzeti igazságügyi hatóságnak.
- 7 2015. március 9-én a felperes hitelezői jóváhagyták a vállalkozás átszervezési tervét, amely lényegében azt írta elő, hogy a vállalkozást értékesíteni kell olyan új befektető részére, amely átveszi e vállalkozás eszközeit vagy tevékenységeit (a továbbiakban: átszervezési terv vagy terv). A jóváhagyott terv ezenkívül a felperes tartozásának részleges elengedését írta elő. 2015. április 22-én

a hatáskörrel rendelkező nemzeti igazságügyi hatóság elfogadta az átszervezési tervet, jóváhagyva a felperes tartozásának részleges elengedését, egy új jogalany (az Oltchim SPV) létrehozatalát és a felperes összes életképes eszközének ezen új társaságra történő átruházását. Az átszervezési terv 2015. szeptember 24-én vált véglegessé.

- 8 2016. április 8-i levelével a Bizottság értesítette Romániát azon határozatáról, hogy megindítja az EUMSZ 108. cikk (2) bekezdésében szabályozott hivatalos vizsgálati eljárást.
- 9 2017. március 6-án a felperes hitelezői jóváhagyták a felülvizsgált átszervezési tervet, amely ettől kezdve a felperes eszközeinek tételenkénti értékesítését írta elő, nem pedig azt, hogy az értékesítés új jogalany létrehozatalán keresztül történjen. E felülvizsgált tervet a hatáskörrel rendelkező nemzeti igazságügyi hatóság 2017. június 28-án megerősítette, és az 2017. október 16-án véglegessé vált. E felülvizsgált terv alapján a felperes eszközeiből álló tételek nagy részét eladták a Chimcomplex társaságnak, egy másik tételt pedig eladtak a Dynamic Selling Group társaságnak, míg a fennmaradó tételeket illetően 2018 májusában újabb ajánlati felhívást tettek közzé.

B. A megtámadott határozat

- 10 2018. december 17-én a Bizottság elfogadta a Románia által az Oltchim SA javára végrehajtott SA.36086. (2016/C.) (korábbi 2016/NN.) számú állami támogatásról szóló (EU) 2019/1144 határozatot (HL 2019. L 181., 13. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat).
- 11 A Bizottság a megtámadott határozatban a következő három intézkedés állami támogatásnak minősítését és azoknak a belső piaccal való összeegyeztethetőségét vizsgálta meg:
- az, hogy az AAAS 2012 szeptembere és 2013 januárja között mellőzte a felperes tartozásainak végrehajtását, és felhalmozta e tartozásokat (a továbbiakban: 1. intézkedés);
 - a CET Govora és a Salrom által 2012 szeptembere és 2013 januárja között térítésmentes folyamatos szállítások formájában nyújtott támogatás az Oltchim tevékenységeihez (a továbbiakban: 2. intézkedés);
 - a tartozás 2015-ben, az átszervezési terv keretében történő elengedése az AAAS, az Administrația Națională Apele Române (román nemzeti vízügyi hatóság, a továbbiakban: ANE), a Salrom, az Electrica és a CET Govora által (a továbbiakban: 3. intézkedés).
- 12 A megtámadott határozat 6.1. pontjában (a (183)–(301) preambulumbekzdés) a Bizottság megállapította, hogy a fenti 11. pontban hivatkozott intézkedések állami támogatásoknak minősülnek, kivéve a felperes tevékenységeinek a Salrom által a 2. intézkedés keretében történő támogatását, valamint a CET Govora által a 3. intézkedés címén az átszervezési terv keretében 2015-ben biztosított tartozáselengedést. Az említett határozat szerint az állami támogatásnak minősülő intézkedéseket az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének megsértésével ítélték oda, ezért azok jogellenesek.
- 13 A megtámadott határozat 6.2. pontjában (a (302)–(310) preambulumbekzdés) a Bizottság megállapította, hogy az állami támogatások összeegyeztethetetlenek a belső piaccal.

- 14 A megtámadott határozat 6.3 pontjában (a (311)–(315) preambulumbekzdés) és 6.4. pontjában (a (316)–(351) preambulumbekzdés) a Bizottság megállapította, hogy a román hatóságoknak vissza kell téríttetniük a szóban forgó támogatási intézkedéseknek megfelelő összegeket, e visszatérítés ugyanakkor nem terjedhet ki a felperes eszközeit megszerzőkre, amennyiben nem áll fenn gazdasági folytonosság a felperes és e megszerzők között.
- 15 A megtámadott határozat 1. cikkének szövege a következő:
- „Az e határozat tárgyát képező következő intézkedéseket Románia az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének megsértésével hajtotta végre, és azok együtt és külön-külön állami támogatásnak minősülnek:
- a) [az AAAS által] a végrehajtás mellőzése és tartozások további felhalmozódása 2012 szeptembere és 2013 januárja között;
- b) támogatás az Oltchim műveleteihez 2012 szeptembere óta biztosított, ki nem fizetett folyamatos ellátás formájában, és tartozások további felhalmozódása a CET Govoránál olyan megfelelő intézkedések nélkül, amelyek követeléseit védnék, a visszafizetési szakaszban Romániával együtt meghatározandó összegben;
- c) [az átszervezési] terv szerinti tartozáselengedés az AAAS, [az ANE], a Salrom és az Electrica SA által, az 1. cikk a) pontjával együtvéve 1 516 598 405 RON értékben.”
- 16 A megtámadott határozat 2. cikkének szövege a következő:
- „Az e határozat tárgyát képező alábbi intézkedések nem minősülnek az EUMSZ 107. [cikk] (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak:
- a) a Salrom által az Oltchim műveleteihez nyújtott támogatás 2012 szeptembere óta biztosított, ki nem fizetett folyamatos ellátás formájában;
- b) [az átszervezési] terv szerinti 2015-ös tartozáselengedés a CET Govora által.”
- 17 A megtámadott határozat 3. cikkének szövege a következő:
- „Az 1. cikk a) és c) pontjában említett, 1 516 598 405 RON összegű állami támogatás, valamint az 1. cikk b) pontjában említett állami támogatás, amelyet Románia jogellenesen, az EUMSZ 108. [cikk] (3) bekezdését megsértve nyújtott az Oltchim számára, összegeztethetetlen a belső piaccal.”
- 18 A megtámadott határozat 4. és 5. cikkében a Bizottság felszólította Romániát, hogy az említett határozat 1. cikkében meghatározott állami támogatást azonnali hatállyal térítse vissza a felperessel, a megtámadott határozatot pedig a közlésétől számított hat hónapon belül teljes egészében végre kellett hajtani. A megtámadott határozat 6. cikkében a Bizottság kötelezte Romániát, hogy közöljön vele bizonyos információkat, és tájékoztassa őt a megtámadott határozat végrehajtása érdekében tett intézkedések előrehaladásáról. A megtámadott határozat 7. cikkében a Bizottság pontosította, hogy e határozat címzettje Románia, és hogy a Bizottság közzéteheti az e határozat alkalmazásában visszafizetett támogatás és kamatok összegét.

II. Az eljárás és a felek kérelmei

- 19 A Törvényszék Hivatalához 2019. augusztus 14-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.
- 20 2019. december 3-án a Bizottság előterjesztette az ellenkérelmet.
- 21 2020. február 21-én a felperes előterjesztette a választ.
- 22 2020. május 25-én a Bizottság előterjesztette a viszonválaszt.
- 23 2020. június 19-én, a Törvényszék eljárási szabályzata 106. cikkének (2) bekezdése alapján a felperes tárgyalás tartása iránti indokolt kérelmet terjesztett elő.
- 24 A Törvényszék a Hivatal 2021. március 19-i levelében az eljárási szabályzat 89. cikkében szabályozott pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket intézett a felekhez, amelyekre azok az előírt határidőn belül válaszoltak.
- 25 A felek szóbeli előadásait és a Törvényszék szóban feltett kérdéseire adott válaszait a 2021. május 7-i tárgyaláson hallgatták meg.
- 26 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét és 3-7. cikkét;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 27 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
- a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;
 - másodlagosan, a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. A kereset elfogadhatóságáról

- 28 A Bizottság a jelen keresettel szemben két elfogadhatatlansági kifogást hoz fel, amelyek közül az első a kereset elkésettségére, a második pedig a felperes eljáráshoz fűződő érdekének hiányára vonatkozik.

1. A kereset állítólagos elkésettségéről

- 29 A Bizottság szerint a kereset elfogadhatatlan, mivel az elkésett. A Bizottság lényegében úgy véli, hogy a keresetindítási határidő akkor kezdetét vette, amint a felperes képviselője tudomást szerzett a megtámadott határozatról. A jelen esetben az [EUMSZ 108. cikk] alkalmazására

vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2015. július 13-i (EU) 2015/1589 tanácsi rendelet (HL 2015. L 248., 9. o.) 24. cikkének (1) bekezdése alapján a Bizottság a 2019. május 16-i ajánlott levelekben román és angol nyelven megküldte a felperes felszámolóit, vagyis a Rominsolv S.p.r.l. és a BDO – Business Restructuring S.p.r.l. részére a megtámadott határozat nem bizalmas változatát. A Bizottság szerint a BDO – Business Restructuring 2019. május 30-án kapta meg ezt az értesítést, míg a Rominsolv 2019. június 4-én vette kézhez azt. Így a keresetindítási határidő már akkor kezdetét vette, amikor e felszámolók közül az első tudomást szerzett erről az értesítésről, vagyis a jelen esetben 2019. május 30-án, nem pedig akkor, amikor a megtámadott határozatot közzétették a *Hivatalos Lapban*, azaz 2019. július 5-én, vagyis a jelen kereset benyújtásának határideje 2019. augusztus 12. volt. Márpedig, mivel a keresetlevelet 2019. augusztus 14-én nyújtották be, a kereset elkésettség miatt elfogadhatatlan.

- 30 A Bizottság szerint az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése szerinti keresetindítási határidő kezdő időpontjának csak akkor lehet a megtámadott jogi aktus *Hivatalos Lapban* történő közzétételének időpontját tekinteni, ha e közzététel határozza meg az említett aktus hatálybalépését vagy joghatásainak bekövetkezését, és azt az EUM-Szerződés írja elő. Márpedig a Bizottság által a 2015/1589 rendelet 9. cikke alapján elfogadott olyan határozatok, mint a megtámadott határozat, azáltal váltják ki joghatásaikat, hogy azokat közlik az érintett tagállammal – amely e határozatok egyedüli címzettje –, nem pedig azáltal, hogy azokat közzéteszik a *Hivatalos Lapban*. Így a Bizottság szerint az, hogy az ilyen határozatot e rendelet 32. cikkének (3) bekezdése alapján közzéteszik a *Hivatalos Lapban*, nem az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése értelmében vett kihirdetésnek, hanem az e rendelkezés értelmében vett egyszerű tudomásszerzésnek minősül. Következésképpen az állami támogatások területén a keresetindítási határidő kezdő időpontja a megtámadott határozat címzettjének minősülő tagállam vonatkozásában e határozat közlésének időpontja, az érintett felek vonatkozásában pedig az említett határozatról való tudomásszerzés időpontja. Így a Bizottság véleménye szerint, ha az az időpont, amikor valamely érintett fél a 2015/1589 rendelet 24. cikkének (1) bekezdésében előírtaknak megfelelően kézhez kapja a megtámadott határozatról szóló értesítést, megelőzi a határozat *Hivatalos Lapban* történő közzétételének időpontját, a keresetindítási határidő az előbbi időponttól számítva veszi kezdetét.
- 31 A Bizottság elismeri, hogy az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének általa javasolt értelmezése ellentétes az Európai Unió bíróságainak hosszú ideje fennálló ítélkezési gyakorlatával. Mint azt ugyanakkor a Bizottság a tárgyalás során kifejezetten megerősítette, állítása szerint a Törvényszéknek újra kell gondolnia ezt az ítélkezési gyakorlatot, tekintettel különösen a 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítéletre (C-339/16 P, EU:C:2017:384), valamint Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Georgsmarienhütte és társai ügyre vonatkozó indítványára (C-135/16, EU:C:2018:120), amelyek a Bizottság szerint megerősítik az e rendelkezés tekintetében általa előadott értelmezést.
- 32 A felperes vitatja a Bizottság érveit.
- 33 Az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése szerint a megsemmisítés iránti keresetet az intézkedés kihirdetésétől vagy a felperessel történő közlésétől, illetve ennek hiányában attól a naptól számított két hónapon belül kell megindítani, amikor arról a felperes tudomást szerzett.
- 34 Az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése értelmében vett közlésnek az a művelet minősül, amelynek keretében a jogi aktus kibocsátója eljuttatja e jogi aktust a címzettjéhez vagy címzettjeihez, ezáltal pedig lehetővé teszi számukra az arról való tudomásszerzést (lásd ebben az értelemben: 2018. február 21-i LL kontra Parlament ítélet, C-326/16 P, EU:C:2018:83, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 35 A jelen ügyben nem vitatott, hogy – mint az kitűnik a megtámadott határozat 7. cikkének (1) bekezdéséből – a megtámadott határozat egyetlen címzettje Románia volt. Következésképpen, mivel a felperes e határozatnak nem címzettje, nem minősül az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése értelmében vett közlésnek az, hogy a 2015/1589 rendelet 24. cikkének (1) bekezdése alapján eljuttatták a felpereshez az említett határozatot (lásd ebben az értelemben: 2005. június 15-i Olsen kontra Bizottság ítélet, T-17/02, EU:T:2005:218, 75. és 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 E feltételek mellett azt kell értékelni, hogy a jelen ügy körülményei között a felperes tekintetében a keresetindítási határidő kezdő időpontját a kihirdetés kritériuma vagy az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése értelmében vett, a jogi aktusról való tudomásszerzés kritériuma alapján kell-e meghatározni.
- 37 E tekintetben az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének magából a szövegéből, különösen pedig az „ennek hiányában” fordulatból az következik, hogy a jogi aktusról való tudomásszerzés időpontján alapuló kritérium másodlagos jellegű a kihirdetés időpontján alapuló kritériumhoz képest (lásd ebben az értelemben: 1998. március 10-i Németország kontra Tanács ítélet, C-122/95, EU:C:1998:94, 35. pont; 2009. március 11-i TF1 kontra Bizottság ítélet, T-354/05, EU:T:2009:66, 33. pont). Így a jogi aktusról való tudomásszerzés időpontjához képest a kihirdetés időpontja – ha van ilyen – a döntő tényező a keresetindítási határidő kezdő időpontjának meghatározásakor (2008. november 25-i S. A.B.A. R. kontra Bizottság végzés, C-501/07 P, nem tették közzé, EU:C:2008:652, 22. pont; 2010. november 11-i Transportes Evaristo Molina kontra Bizottság ítélet, C-36/09 P, nem tették közzé, EU:C:2010:670, 37. pont).
- 38 A Törvényszéknek már volt alkalma hangsúlyozni, hogy az olyan jogi aktusokkal kapcsolatban, amelyeket az érintett intézmény állandó gyakorlata szerint közzétesznek az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*, jöllehet e közzététel nem feltétele az alkalmazhatóságuknak, a tudomásszerzés időpontján alapuló kritérium nem alkalmazandó, és a keresetindítás határidejét a közzététel napjától kell számítani. Ilyen körülmények között ugyanis az érintett harmadik fél jogosan számíthat arra, hogy a szóban forgó jogi aktust közzé fogják tenni. E megoldás, amely a jogbiztonságot szolgálja, és valamennyi érintett harmadik félre egyaránt vonatkozik, irányadó többek között akkor is, amikor a keresetet benyújtó, érintett harmadik fél a jogi aktus tartalmát annak közzétételét megelőzően ismeri (lásd: 2009. március 11-i TF1 kontra Bizottság ítélet, T-354/05, EU:T:2009:66, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 39 A fenti 38. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat még inkább érvényes azokra a jogi aktusokra, amelyeknek a *Hivatalos Lapban* való közzétételét az uniós jog kötelezővé teszi. Ez a helyzet a jelen esetben is, amennyiben a 2015/1589 rendelet 32. cikkének (3) bekezdése megköveteli a Bizottság azon határozatainak a *Hivatalos Lapban* történő közzétételét, amelyeket a Bizottság e rendeletnek többek között a 9. cikke alapján hoz. E kötelezettség értelmében a megtámadott határozat nem bizalmas változatát teljes egészében közzétették a *Hivatalos Lap* 2019. július 5-i számában (HL 2019. L 181., 13. o.).
- 40 A Bizottság ugyanakkor azt állítja, hogy a Törvényszéknek újra kell gondolnia ezt az ítélkezési gyakorlatot. Álláspontja szerint az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése értelmében vett kihirdetésen alapuló kritérium kizárólag arra az esetre vonatkozik, amikor a megtámadott jogi aktusnak a *Hivatalos Lapban* történő közzététele határozza meg ezen aktus hatálybalépését vagy joghatásainak bekövetkezését, és azt az EUM-Szerződés írja elő.

41 Annak vizsgálata érdekében, hogy szükséges-e a Bizottság által javasolt értelemben újragondolni a fennálló ítélkezési gyakorlatot, első lépésben az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének értelmezését kell figyelembe kell, második lépésben pedig azt, hogy adott esetben milyen hatással van erre az értelmezésre a 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítélet (C-339/16 P, EU:C:2017:384), valamint Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Georgsmarienhütte és társai ügyre vonatkozó indítványa (C-135/16, EU:C:2018:120), amelyekre a Bizottság hivatkozik.

a) Az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének értelmezéséről

42 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog valamely rendelkezésének értelmezése során e rendelkezésnek nem csupán a szövegét kell figyelembe venni, hanem a kontextusát és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is, amelynek e rendelkezés a részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2018. március 7-i SNCF Mobilités kontra Bizottság ítélet, C-127/16 P, EU:C:2018:165, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Először is, ami az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének szövegét illeti, egyrészt ki kell emelni, hogy e rendelkezés az „intézkedés kihirdetés[e]” kifejezést használja, anélkül hogy ehhez bármit is hozzátenne, és anélkül hogy megkövetelné, hogy az ilyen kihirdetés szükségképpen meghatározza az ilyen jogi aktus hatálybalépését vagy joghatásainak bekövetkezését, vagy hogy azt az EUM-Szerződés írja elő. Az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének megfogalmazásából tehát nem tűnik ki, hogy a Szerződés megszövegezői az e rendelkezés értelmében vett kihirdetés fogalmát kizárólag arra az esetre kívánták volna korlátozni, amikor a kihirdetés meghatározza a megtámadott jogi aktus hatálybalépését vagy joghatásainak bekövetkezését, továbbá amikor ezt az EUM-Szerződés írja elő.

44 Másrészt, az „ennek hiányában” kifejezés használata azt bizonyítja, hogy a Szerződés megszövegezői a megtámadott jogi aktusról való tudomásszerzést tudatosan olyan másodlagos szempontként határozták meg, amely csak akkor alkalmazandó, ha a megtámadott jogi aktust nem hirdetik ki.

45 Másodszor, e következtetéseket az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének rendszertani és teleologikus értelmezése is megerősíti. E tekintetben ki kell emelni, hogy az EUMSZ 263. cikk, amely az EUM-Szerződés hatodik része I. címének „Az intézmények” című 1. fejezetén belül „Az Európai Unió Bírósága” című 5. szakaszban helyezkedik el, különösen azokat a feltételeket szabályozza, amelyek mellett a jogalanyok valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal által hozott jogi aktus megsemmisítése iránt keresetet indíthatnak az uniós bíróság előtt.

46 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUM-Szerződésnek a jogalanyok keresetőségi jogára vonatkozó rendelkezéseit nem lehet megszorítóan értelmezni (1963. július 15-i Plaumann kontra Bizottság ítélet, 25/62, EU:C:1963:17, 222. o.; 2004. május 25-i Schmoldt és társai kontra Bizottság végzés, T-264/03, EU:T:2004:157, 59. pont).

47 Márpedig az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének a Bizottság által javasolt értelmezése lényegében ahhoz vezet, hogy az e rendelkezés értelmében vett kihirdetés kritériumának az e rendelkezés szövegéből következőnél szűkebb jelentést kell tulajdonítani, hozzátéve ahhoz egy olyan további feltételt, amely szerint a kihirdetésnek kell meghatároznia a megtámadott jogi aktus hatálybalépését vagy joghatásainak bekövetkezését, továbbá ezt az EUM-Szerződésnek kell előírnia. Márpedig azonkívül, hogy az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének szövegéből nem következik ilyen további feltétel (lásd a fenti 43. pontot), az ellentétes az e rendelkezés alapját képező célkitűzéssel is.

- 48 Az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének célkitűzése ugyanis arra irányul, hogy védje a jogbiztonságot azáltal, hogy elkerüli az Unió azon jogi aktusainak időbeli korlátozás nélküli megkérdőjelezését, amelyek joghatásokat váltanak ki (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 5-i Fryč kontra Bizottság végzés, C-230/19 P, nem tették közzé, EU:C:2019:685, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jogbiztonság elve megköveteli, hogy a keresetindítási határidőket és azok kezdő időpontját kellően pontosan, világosan, előre láthatóan és könnyen ellenőrizhetően határozzák meg (lásd ebben az értelemben: 2010. január 28 -i Uniplex [UK] ítélet, C-406/08, EU:C:2010:45, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jogbiztonságnak, általánosabban pedig az uniós jogrend stabilitásának ugyanis érdekében áll, hogy bizonyossággal meg lehessen határozni azt az időpontot, amelytől kezdve az uniós jogi aktusok a velük szemben benyújtott kereset hiányában jogerőre emelkednek.
- 49 Az EUM-Szerződés megszövegezői a jogbiztonság célkitűzését szem előtt tartva szándékoztak elsőbbséget biztosítani a megtámadott jogi aktusról történő tudomásszerzéshez képest annak, hogy a keresetindítási határidő kezdete a jogi aktus kihirdetésének időpontja legyen, mivel ezt az időpontot bármely érintett fél kellő bizonyossággal és minden lehetséges kétségtől mentesen meg tudja határozni.
- 50 Egyrészt ugyanis a tudomásszerzés időpontja változhat attól függően, hogy az egyes érintett személyek egyénileg mikor jutnak hozzá az információkhoz, vagyis a keresetindítási határidő kezdő időpontját, ezáltal pedig e határidő lejártát nem lehet egységesen meghatározni. Másrészt, a megtámadott jogi aktusról való tudomásszerzés időpontját bizonyos esetekben nehéz meghatározni és vita tárgya lehet, mivel a tudomásszerzés bizonyítása alapvetően ténykérdés, és a körülményektől függ.
- 51 A jogbiztonsághoz kapcsolódó követelmények tehát azt diktálják, hogy a keresetindítási határidő kezdő időpontjának meghatározása szempontjából az uniós jogi aktusnak a *Hivatalos Lapban* történő kihirdetése biztos, előrelátható és könnyen ellenőrizhető jellegét részesítsék előnyben, függetlenül attól, hogy e kihirdetés határozza-e meg ezen aktus hatálybalépését vagy joghatásainak bekövetkezését, és hogy azt az EUM-Szerződés vagy a másodlagos jog írja-e elő.
- 52 Emlékeztetni kell ezenkívül arra, hogy a keresetindítási határidőkkel kapcsolatos szabályokat a bíróságoknak oly módon kell alkalmazniuk, amely nem csupán a jogbiztonságot garantálja, hanem a jogalanyok törvény előtti egyenlőségét is (lásd: 2019. június 19-i RF kontra Bizottság ítélet, C-660/17 P, EU:C:2019:509, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 Ez utóbbi tekintetben kétségkívül nincs kizárva, hogy – mint azt a Bizottság helyesen hangsúlyozza – valamely érintett fél a 2015/1589 rendelet 24. cikkének (1) bekezdése alapján ténylegesen több héttel, sőt több hónappal azt megelőzően tájékoztatást kapjon a megtámadott jogi aktusról, hogy azt közzéténnék a *Hivatalos Lapban*, vagyis ilyen körülmények között két hónapnál hosszabb olyan határidő állhat rendelkezésére a keresetének előkészítésére, amely tehát meghaladja az érintett tagállam részére biztosított határidőt.
- 54 Mindazonáltal az, hogy adott esetben mennyi idő telik el aközött, hogy valamely határozatot a 2015/1589 rendelet 24. cikkének (1) bekezdése alapján közölnek az érintett felekkel, valamint aközött, hogy e határozatot közzéteszik a *Hivatalos Lapban*, nagymértékben függ attól, hogy a Bizottság szervezeti egységei milyen gyorsan készítik elő a szóban forgó határozat közzétételre szánt változatát, valamint a határozat *Hivatalos Lapban* történő közzététele során felmerülő esetleges késedelmektől. Ez az időbeli eltérés tehát adminisztratív, sőt a helyzetből adódó körülményekből ered, vagyis semmilyen módon nem vezethető vissza a szóban forgó érintett

félre. Ezért a Bizottságnak akként kell gondoskodnia az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartásáról, hogy az ilyen időbeli eltérést a lehető legteljesebb mértékben elkerüli azáltal, hogy megfelelő adminisztratív intézkedéseket tesz, nem pedig azáltal, hogy az általa javasolt módon megszorítóan értelmezi az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdését.

- 55 A Bizottság arra sem alapíthat érvet, hogy a fenti 37. és 38. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatban az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésére vonatkozóan követett értelmezés szerinte teljesen megfosztaná hatékony érvényesülésétől a 2015/1589 rendelet 24. cikkének (1) bekezdését. E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy ez utóbbi rendelkezés nem arra irányul, hogy a keresetindítási határidő kezdő időpontját szabályozza, mindenesetre pedig nem határozhatja meg az elsődleges jog valamely rendelkezésének értelmezését.
- 56 Következésképpen az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének szó szerinti, rendszertani és teleologikus értelmezéséből az következik, hogy a Bizottság állításával ellentétben a megtámadott jogi aktus kihirdetésének fogalmát mint azon határidő kezdő időpontját, amely az olyan felpereseknek áll rendelkezésükre a megsemmisítés iránti kereset benyújtására, akik nem címzettjei e jogi aktusnak, nem lehet akként értelmezni, mint amely kizárólag arra az esetre vonatkozik, amikor a *Hivatalos Lapban* történő közzététel határozza meg az említett jogi aktus hatálybalépését vagy joghatásainak bekövetkezését, és azt az EUM-Szerződés írja elő.

b) A 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítélet (C-339/16 P) és Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Georgsmarienhütte és társai ügyre vonatkozó indítványa (C-135/16) következményeiről

- 57 Meg kell vizsgálni, hogy a 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítélet (C-339/16 P, EU:C:2017:384) és Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Georgsmarienhütte és társai ügyre vonatkozó indítványa (C-135/16, EU:C:2018:120) vajon – mint azt a Bizottság állítja – a Bizottság által felvázolt értelemben változtatta-e meg az ítélkezési gyakorlatot.
- 58 Először is ki kell emelni, hogy a 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítélet (C-339/16 P, EU:C:2017:384) alapjául szolgáló ügy a jelen ügy tárgyát képezőtől teljesen eltérő esetre vonatkozott, mivel ennek az ügynek a kihirdetésen alapuló kritérium és az olyan felperessel történő közlésen alapuló kritérium közötti viszony volt a tárgya, aki a megtámadott jogi aktus címzettje volt, és akivel e jogi aktust közölték.
- 59 A Bíróság e kontextusban állapította meg, hogy az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének és az EUMSZ 297. cikk (2) bekezdése harmadik albekezdésének együttes olvasatából az következik, hogy a megsemmisítés iránti kereset esetében a keresetindítási határidő kezdő időpontjának meghatározása céljából figyelembe veendő időpont a kihirdetés időpontja, amennyiben e kihirdetést – amely a jogi aktus hatálybalépésének feltétele – e szerződés írja elő, és a közlés időpontja az EUMSZ 297. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdésében említett többi esetben, amelyek között szerepelnek a címzetti kört tartalmazó határozatok. A Bíróság szerint valamely jogi aktus közlése az e jogi aktus címzettjére vonatkozó keresetindítási határidő kezdő időpontjának meghatározása szempontjából nem másodlagos jellegű e jogi aktusnak a *Hivatalos Lapban* történő kihirdetéséhez képest (lásd ebben az értelemben: 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-337/16 P, EU:C:2017:381, 36., 38. és 40. pont; 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-338/16 P, EU:C:2017:382, 36., 38. és 40. pont; 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-339/16 P, EU:C:2017:384, 36., 38. és 40. pont).

- 60 A Bíróság tehát az EUMSZ 297. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdésére hivatkozott a kihirdetésen alapuló kritérium és a megtámadott jogi aktus címzettjének minősülő tagállammal történő közlésen alapuló kritérium közötti kapcsolat tisztázása érdekében. Mivel az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése nem utal arra, hogy e kritériumok valamelyike elsőbbséget élvezne a másikkal szemben, a Bíróság az EUMSZ 297. cikk (2) bekezdésének harmadik albekezdésére támaszkodott e kritériumok körülhatárolása céljából.
- 61 Ezzel szemben a jelen ügy a kihirdetésen alapuló kritérium és az olyan felperes általi tudomásszerzésen alapuló kritérium közötti kapcsolatra vonatkozik, aki nem címzettje a megtámadott jogi aktusnak. Márpedig ebben az esetben az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése maga írja elő, hogy a tudomásszerzésen alapuló kritérium másodlagos jellegű a kihirdetésen alapuló kritériumhoz képest.
- 62 Ráadásul semmi nem utal arra, hogy a 2017. május 17-i Portugália kontra Bizottság ítéletben (C-339/16 P, EU:C:2017:384) a Bíróság el kívánta volna vetni a fenti 37. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatát. Épp ellenkezőleg, a Bíróság az ítéletének 39. pontjában a Bíróság megerősítette az 1998. március 10-i Németország kontra Tanács ítélet (C-122/95, EU:C:1998:94) 35. pontjából eredő iránymutatásokat, amely pont értelmében az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésének magából a szövegéből az következik, hogy a jogi aktusról való tudomásszerzés időpontján mint a keresetindítási határidő kezdő időpontján alapuló kritériumnak másodlagos jellege van az aktus kihirdetésén vagy az annak közlésén alapuló kritériumokhoz képest.
- 63 Márpedig az 1998. március 10-i Németország kontra Tanács ítélet (C-122/95, EU:C:1998:94) alapjául szolgáló ügy lényegében ugyanazt a kérdést vetette fel, mint amely a keresetindítási határidő kezdő időpontja tekintetében a jelen ügy tárgyát képezi. Ennek az ügynek az egyik tagállam által benyújtott olyan kereset elfogadhatósága képezte a tárgyat, amely az Unióra nézve kötelező nemzetközi megállapodás megkötésére vonatkozóan az Európai Unió Tanácsa által hozott olyan határozat ellen irányult, amelynek tartalmát e tagállam a Tanácson belüli elfogadási folyamatban történő részvétele folytán már az elfogadásának napjától kezdve ismerte. Az említett határozatot ezt követően közzétették a *Hivatalos Lapban*, anélkül hogy a hatálybalépését e közzététel határozta volna meg. A Bíróság előtt a Tanács lényegében ugyanazon indokok alapján, mint amelyeket a Bizottság a jelen ügyben előad, azt állította, hogy a kereset elfogadhatatlan, arra hivatkozva, hogy a *Hivatalos Lapban* való közzététel időpontja csak azon jogi aktusok esetében tekinthető a keresetindítási határidő kezdő időpontjának, amelyek tekintetében a közzététel az alkalmazhatóságuk feltétele.
- 64 Márpedig a Bíróság nem követte a Tanács által javasolt értelmezést, mivel az 1998. március 10-i Németország kontra Tanács ítélet (C-122/95, EU:C:1998:94) 34-40. pontjából közvetetten ugyan, de szükségszerűen az tűnik ki, hogy amennyiben a megtámadott jogi aktus nem jelöl meg címzettet, vagy ha meg is jelöl, a felperes nem címzettje ennek az aktusnak, akkor az említett jogi aktus *Hivatalos Lapban* történő közzététele minősül a keresetindítási határidő kezdő időpontjának, még akkor is, ha az említett közzététel nem határozza meg a jogi aktus hatálybalépését vagy joghatásainak bekövetkezését, továbbá még akkor is, ha a felperes mégoly megbízható egyéb forrásokból a közzététel időpontját megelőzően tudomást szerzett a jogi aktusról.
- 65 Másodszor, Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Georgsmarienhütte és társai ügyre vonatkozó indítványát illetően (C-135/16, EU:C:2018:120, 63. pont) elegendő kiemelni, hogy a Bíróság a 2018. július 25-i Georgsmarienhütte és társai ítéletében (C-135/16, EU:C:2018:582) a maga részéről nem vette át az ezen indítvány 63. pontjában megfogalmazott állítást.

66 Harmadszor, a Bizottság által hivatkozott azon tény, hogy a fenti 37. és 38. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat megelőzi a 2015/1589 rendelet hatálybalépését, nem releváns, mivel az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése változatlan maradt, és nyilvánvaló, hogy a másodlagos uniós jog módosításai nem változtathatják meg a Szerződés rendelkezéseinek értelmezését. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a 2015/1589 rendelet 24. cikkének (1) bekezdése, amelyre a Bizottság érvelésének egy részét alapítja, valamint e rendelet 32. cikkének (3) bekezdése lényegében változatlan maradt az [EUMSZ 108. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL 1999. L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.) hasonló rendelkezéseéhez képest.

c) Következtetések

67 A fentiek összességére figyelemmel meg kell állapítani, hogy a 2015/1589 rendelet 9. cikke alapján hozott bizottsági határozat megsemmisítése iránti kereset benyújtására nyitva álló határidő kezdő időpontja olyan felperes vonatkozásában, aki nem címzettje e határozatnak, e határozat *Hivatalos Lapban* való közzétételének az időpontja.

68 Mivel a megtámadott határozatot 2019. július 5-én hirdették ki a *Hivatalos Lapban*, a keresetlevelet pedig 2019. augusztus 14-én nyújtották be, meg kell állapítani, hogy a jelen keresetet az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdésében megállapított, az eljárási szabályzat 59. és 60. cikke értelmében pedig tizennégy, illetve tíznapos határidővel meghosszabbított két hónapos határidőn belül nyújtották be.

69 Következésképpen el kell utasítani a Bizottság által felhozott első, a kereset elkészítésére alapított elfogadhatatlansági kifogást.

2. A felperes eljáráshoz fűződő érdekének állítólagos hiányáról

70 A Bizottság azt állítja, hogy a felperesnek nem áll fenn az eljáráshoz fűződő érdeke egyrészt amiatt, hogy a közeljövőben várható végleges felszámolása folytán valószínűleg még a jelen eljárás befejezése előtt megszűnik létezni, másrészt pedig amiatt, hogy a jelen kereset csak a felperes bizonyos elsőbbségi magánhitelezőinek, nem pedig magának a felperesnek az érdekét szolgálja.

71 A felperes vitatja a Bizottság érveit.

72 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamely természetes vagy jogi személy által indított megsemmisítés iránti kereset csupán abban az esetben elfogadható, ha e személynek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez. Az ilyen érdek feltételezi, hogy a megtámadott aktus megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat, és hogy a kereset az eredményénél fogva alkalmas arra, hogy az azt kezdeményező fél számára előnnyel járjon (lásd: 2015. szeptember 17-i Mory és társai kontra Bizottság ítélet, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felperes eljáráshoz fűződő érdekének a kereset tárgyára tekintettel, elfogadhatatlanság terhe mellett a kereset benyújtásának szakaszában fenn kell állnia, okafogyottság terhe mellett pedig a bírósági határozat kihirdetéséig fenn kell maradnia (lásd: 2013. június 20-i Cañas kontra Bizottság ítélet, C-269/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:415, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 73 Először is, a jelen ügyben nem vitatott, hogy a jelen kereset benyújtásának időpontjában a felperes jogi személyként létezett. A Bizottság azon érve, amely szerint a felperes a jelen eljárás befejezése előtt megszűnhet, tisztán hipotetikus, mivel az iratanyag egyetlen eleme alapján sem lehet bizonyossággal megállapítani, hogy a felperes megszűnhet-e, illetve mikor szűnhet meg.
- 74 Másodszor, emlékeztetni kell arra, hogy a fizetésképtelenségi eljárások egyik célja a fizetésképtelen vállalkozás vagyontömegének maximalizálása, ideértve azt is, ha keresetet indítanak az e vagyontömeget csökkentő tartozások vitatása érdekében. Márpedig, ha a Törvényszék megsemmisítené a megtámadott határozatot, különösen pedig a szóban forgó támogatás visszatéríttetését, e megsemmisítés kihatással lehetne a felperes fennmaradó vagyontömegére. Ebből következik, hogy a jelen eljárás keretében a felperes a saját érdekében jár el.
- 75 Másfelől az a körülmény, hogy ez az érdek egybeeshet más személyek érdekeivel, nem képezi akadályát a kereset elfogadhatóságának (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 17-i Mory és társai ítélet, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 84. pont).
- 76 Következésképpen el kell utasítani a Bizottság által felhozott második, a felperes eljáráshoz fűződő érdekének hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogást.

B. Az ügy érdeméről

- 77 A felperes kilenc jogalapot hoz fel, amelyek lényegében arra vonatkoznak, hogy a fenti 11. pontban említett három intézkedés egyenként állami támogatásnak minősül-e. Különösen, az 1. és 2. intézkedést illetően a felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat a gazdasági előny fennállását illetően nyilvánvaló mérlegelési hibát tartalmaz, az indokolása pedig hiányzik vagy elégtelen. A 3. intézkedést illetően a felperes három jogalapot hoz fel, amelyeket nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapít az Electrica tekintetében az állami források átruházásnak fennállása, ezen intézkedés államnak való betudhatósága és a gazdasági előny fennállása vonatkozásában; felhoz továbbá egy olyan jogalapot, amelyet az indokolási kötelezettség megsértésére alapít, valamint egy olyan jogalapot is, amely a visszatérítendő támogatás összegének kiszámítására vonatkozik.
- 78 Előzetesen ki kell emelni, hogy a megtámadott határozat 6.1.1. és 6.1.2.1-6.1.2.3. pontjában a Bizottság külön-külön megvizsgálta a fenti 11. pontban felsorolt három intézkedés mindegyikét, az említett határozat (298) preambulumbekzdésében pedig azokat külön-külön állami támogatásnak minősítette. Ezt követően a megtámadott határozat 6.1.2.4. pontjában a Bizottság megállapította, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés szervesen kapcsolódik egymáshoz, és ugyanazt a célt követi, az említett határozat (299) preambulumbekzdésében pedig arra a következtetésre jutott, hogy „[a]z 1., 2. és 3. intézkedés együttesen véve állami támogatásnak minősül”. Végül a Bizottság azzal együtt, hogy a megtámadott határozat 1. cikkének a)–c) pontjában e három intézkedés mindegyikét felsorolta, az említett cikkben arra a következtetésre jutott, hogy ezek az intézkedések „együtt és külön-külön” állami támogatásoknak minősülnek.
- 79 Mindjárt az elején meg kell tehát vizsgálni, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés három különböző beavatkozásnak vagy pedig egyetlen beavatkozásnak minősül-e.

1. Arról a kérdésről, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés három különböző beavatkozásnak, vagy pedig egyetlen beavatkozásnak minősül-e

- 80 A felperes – anélkül, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés külön beavatkozásokként vagy egyetlen beavatkozásként történő minősítésével kapcsolatos önálló jogalapot hozna fel – lényegében azt állítja, hogy a jelen esetben az állami támogatás fennállását csak egyedileg, intézkedésről intézkedésre és hitelezőről hitelezőre lehetett volna megállapítani.
- 81 Így a keresetlevelében a felperes a megtámadott határozat 6.1.2.4. pontjára hivatkozva hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak „bizonyítania kellett volna, hogy a memorandum aláírása az egyedileg figyelembe vett egyes állami hitelezőket illetően betudható volt az államnak”, továbbá hogy „[a]z egyes állami hitelezők által tett intézkedéseket [...] külön-külön kellett volna értékelni”. Ezenkívül a keresetlevelén belül „Az államnak való betudhatóságot az összes érintett állami hitelező tekintetében egyedileg kell vizsgálni” című részben a felperes lényegében azt állítja, hogy „a Bizottságnak az egyedileg figyelembe vett egyes állami vállalatok vonatkozásában kell bizonyítania a betudhatóságot”.
- 82 Ezenkívül a felperes szerint, amikor a Bizottság a magánhitelező kritériumát alkalmazta annak eldöntése érdekében, hogy fennállt-e az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett gazdasági előny, „[m]inden egyes intézkedés vonatkozásában” le kellett volna folytatnia „az egyes érintett állami vállalatok egyéni értékelését”.
- 83 Válaszában a felperes ezenkívül azt állítja, hogy „az államnak való betudhatóságot (valamint az állami támogatás fogalmának minden egyéb alkotóelemét, így a gazdasági előnyt) minden egyes állami hitelező minden egyes intézkedése vonatkozásában egyenként kell értékelni”.
- 84 A Törvényszék pervezető intézkedésére adott válaszában a felperes lényegében hozzáfűzte, hogy figyelembe véve az 1., 2. és 3. intézkedés tárgyát, jellegét, időrendjét, célját és összefüggéseit, továbbá az ezen intézkedéseket odaítélő egyes jogalanyok eltérő személyazonosságát, valamint az intézkedések elfogadásának időpontjában fennálló eltérő helyzetét, ezek az intézkedések három különböző beavatkozást, nem pedig a 2013. március 19-i Bouygues és Bouygues Télécom kontra Bizottság és társai és Bizottság kontra Franciaország és társai ítélet (C-399/10 P és C-401/10 P, EU:C:2013:175, 103. és 104. pont) értelmében vett egyetlen beavatkozást képeznek.
- 85 A Törvényszék pervezető intézkedésére adott válaszában a Bizottság lényegében azt állítja, hogy a felperes a keresetlevelében nem vitatta a szóban forgó intézkedések egymáshoz kapcsolódó jellegéből eredő gazdasági előny fennállását, következésképpen pedig a felperes által e tekintetben felhozott valamennyi új jogalap – még azok is, amelyeket az említett pervezető intézkedésre adott válaszként hozott fel – elkésett és elfogadhatatlan. Az ügy érdemét illetően a Bizottság megismétli a megtámadott határozat 6.1.2.4. pontjában tett bizonyos megállapításokat, és úgy véli, hogy e határozatban bizonyította, hogy a szóban forgó intézkedések szervesen kapcsolódnak egymáshoz, és ugyanazt a célt követik, vagyis hogy támogassák és a piacon tartásuk a felperest, valamint védjék a felperes munkavállalóit, ennélfogva pedig ezek az intézkedések együttesen gazdasági előnyt biztosítottak a felperesnek, és állami támogatásnak minősülnek.

a) A felperes által felhozott érvek elfogadhatóságáról

- 86 A Bizottság lényegében úgy véli, hogy azok az érvek, amelyeket a felperes a Törvényszék pervezető intézkedésére adott válaszában az 1., 2. és 3. intézkedés egyetlen beavatkozásnak vagy külön-külön beavatkozásoknak minősítése tárgyában hozott fel, elfogadhatatlan új jogalappal minősülnek.

- 87 Emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése szerint az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Ugyanakkor az eljárást megindító keresetlevélben korábban közvetlenül vagy közvetetten megfogalmazott jogalap kiegészítéséből álló, ahhoz szorosan kapcsolódó jogalapot vagy érvet elfogadhatónak kell tekinteni (lásd: 2020. március 11-i Bizottság kontra Gmina Miasto Gdynia és Port Lotniczy Gdynia Kosakowo ítélet, C-56/18 P, EU:C:2020:192, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 88 A jelen ügyben, amint az a fenti 81. és 82. pontból is kitűnik, a felperes által a keresetlevelében előadott jogalapok és érvek összessége azon az előfeltevésen alapul, hogy egyrészt, az 1., 2. és 3. intézkedés közül mindegyiket külön-külön kell értékelni, másrészt pedig, hogy ennek az értékelésnek egyenként kell vonatkoznia az ezen intézkedésekkel érintett minden egyes hitelezőre. Ezenkívül a felperes a keresetlevelében és a válaszában több alkalommal hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak bizonyítania kellett volna, hogy egyenként vizsgálva minden egyes ilyen intézkedés, ebből következően pedig az egyes hitelezők által ezen intézkedések mindegyike kontextusában végzett cselekmények betudhatók voltak az államnak, és előnyt biztosítottak a felperesnek.
- 89 Önmagában az, hogy a felperes ezt az érvelést nem önálló jogalapként terjesztette elő a keresetének alátámasztására, nem meghatározó. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a keresetlevelet annak egészének az értékelése révén úgy kell értelmezni, hogy az hatékonyan érvényesüljön (lásd: 2020. április 29-i Intercontact Budapest kontra CdT ítélet, T-640/18, nem tették közzé, EU:T:2020:167, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 90 E körülmények között a felperes által a Törvényszék pervezető intézkedésére adott válaszában felhozott, a fenti 84. pontban összefoglalt érvek bővítik és tovább részletezik a keresetlevelében és a válaszában már kifejtett érvelést, így azok ezen érvelés kiegészítését jelentik, és szorosan kapcsolódnak ahhoz. Következésképpen az ilyen érvek nem minősíthetők az eljárási szabályzat 84. cikkének (1) bekezdése értelmében vett új jogalapnak.
- 91 Végeredményben az a kérdés, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés három különböző beavatkozásnak vagy egyetlen beavatkozásnak minősül-e, szükséges előfeltétele a megtámadott határozat jogszerűsége bírósági felülvizsgálatának. Annak vizsgálata érdekében ugyanis, hogy a Bizottságnak sikerült-e a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy a szóban forgó intézkedések betudhatók voltak az államnak, és szelektív gazdasági előnyt biztosítottak, előzetesen azt kell eldönteni, hogy e kritériumoknak minden egyes intézkedés vonatkozásában külön-külön teljesülniük kell, vagy pedig az egyetlen beavatkozásként felfogott összes intézkedés vonatkozásában kell teljesülniük.
- 92 A fentiekből következik, hogy a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani.

b) Az 1., 2. és 3. intézkedés három különböző beavatkozásként vagy egyetlen beavatkozásként történő minősítéséről

- 93 A megtámadott határozatban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés szervesen kapcsolódik egymáshoz, és ugyanazon fő célkitűzés körébe tartoznak, ahogyan ezt a memorandumban és a román hatóságok nyilvános nyilatkozataiban (a továbbiakban: nyilvános nyilatkozatok) is kifejezetten megfogalmazták, vagyis ezek az intézkedések arra irányultak, hogy támogassák és a piacon tartsák a felperest, valamint védjék a felperes munkavállalóinak

álláshelyeit, figyelembe véve az intézkedéseket odaítélő jogalanyok egyező személyazonosságát, az intézkedések időbeli sorrendjét, azok célját, valamint azt, hogy milyen helyzetben volt a felperes abban az időpontban, amikor meghozták az egyes említett intézkedések elfogadásáról szóló határozatot. A Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a 3. intézkedést nem lehet elválasztani az 1. és 2. intézkedéstől, továbbá hogy ezen intézkedések összessége egymáshoz szorosan kapcsolódó olyan beavatkozások sorozatát képezi, amelyek az államnak tudhatók be, és amelyek előnyt biztosítottak a felperesnek, mint azt a memorandum is jelzi (a megtámadott határozat 6.1.2.4. pontja).

- 94 Az ítélkezési gyakorlat szerint nem zárható ki, hogy az állam több egymást követő beavatkozását az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének alkalmazása szempontjából egyetlen beavatkozásnak kell tekinteni. Ez lehet a helyzet többek között akkor, ha az egymást követő beavatkozások – többek között az időbeli sorrendjükre, a céljukra és a vállalkozás ezen beavatkozások időpontjában fennálló helyzetére tekintettel – olyan szorosan kapcsolódnak egymáshoz, hogy nem lehet azokat elválasztani (2013. március 19-i Bouygues et Bouygues Télécom kontra Bizottság és társai és Bizottság kontra Franciaország és társai ítélet, C-399/10 P és C-401/10 P, EU:C:2013:175, 103. és 104. pont).
- 95 Ennek érdekében a Bizottságnak a releváns ténybeli és jogi körülmények összességéből kell kiindulnia, mint például – a fenti 94. pontban említett kritériumokon kívül – a szóban forgó beavatkozások tárgyából, jellegéből és kontextusából (lásd ebben az értelemben: 2010. szeptember 13-i Görögország és társai kontra Bizottság ítélet, T-415/05, T-416/05 és T-423/05, EU:T:2010:386, 176. és 178. pont; 2015. január 15-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-1/12, EU:T:2015:17, 45-48. pont), a beavatkozásokat odaítélő jogalanyok vagy e beavatkozások kedvezményezettjei személyazonosságából (lásd ebben az értelemben: 2015. január 15-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-1/12, EU:T:2015:17, 38., 47. és 48. pont), valamint abból a kérdésből, hogy a szóban forgó különböző beavatkozásokat az első beavatkozás időpontjában előirányozták-e, vagy azok ekkor előre láthatók voltak-e (lásd ebben az értelemben: 2020. március 12-i Valencia Club de Fútbol kontra Bizottság ítélet, T-732/16, fellebbezett, EU:T:2020:98, 169. pont).
- 96 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a fenti 94. és 95. pontban felidézett kritériumokra tekintettel a Bizottság mérlegelési hibát követett-e el, amikor megállapította, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés egyetlen állami beavatkozásnak minősül.

1) Az 1., 2. és 3. intézkedés tárgyáról és jellegéről

- 97 A megtámadott határozatban a Bizottság nem foglalkozott az 1., 2. és 3. intézkedés tárgya és jellege közötti különbségekkel vagy hasonlóságokkal, legalábbis nem kifejezett formában.
- 98 A felperes lényegében azt állítja, hogy a szóban forgó három intézkedés tárgya és jellege különbözik. Így az 1. intézkedést a „klasszikus” hitelezőként eljáró AAAS fogadta el, míg a 2. intézkedést az jellemezte, hogy kölcsönös technológiai függőségi helyzet állt fenn az ezen intézkedést odaítélő jogalany, vagyis a CET Govora és ezen intézkedés kedvezményezettje, vagyis a felperes között. Ami a 3. intézkedést illeti, az a felperessel szemben indított fizetésképtelenségi eljárás kiteljesedéseként jelenik meg.
- 99 A felperessel egyetértve meg kell állapítani, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés tárgya és jellege nem azonos. Az 1. intézkedés abból áll, hogy az AAAS mellőzte a tartozások végrehajtását, és felhalmozta e tartozásokat. Lényegében olyan passzív magatartásról van szó az AAAS részéről,

amelynek keretében az AAAS viszonylag rövid ideig, vagyis négy hónapon keresztül tartózkodott attól, hogy a felperessel szemben fennálló követeléseit érvényesítse. Másfelől az, hogy az AAAS ezen időszak folyamán felhalmozta a követeléseket, nem abból állt, hogy ebben az időszakban új követelések keletkeztek volna, hanem kizárólag a már fennálló követelések után esedékes kamatok halmozódásából. Ami a 2. intézkedést illeti, az abból áll, hogy tovább folytatták a nyersanyagok térítésmentes szállítását, és felhalmozták a tartozásokat, anélkül hogy érdemi intézkedéseket tettek volna a CET Govora követeléseinek védelme érdekében. Ami a 3. intézkedést illeti, az az AAAS, az ANE, a Salrom és az Electrica által tanúsított olyan tevőleges magatartásból áll, amellyel az átszervezési terv keretében elengedték a követeléseik egy részét.

100 Így ezen intézkedések mindegyikének sajátos tárgya és jellege van. Ezenkívül, mint azt a felperes kiemeli, és mint az kitűnik a megtámadott határozatnak többek között a (246), (248) és (251) preambulumbekzdéséből, a 2. intézkedést a CET Govora igen sajátos összefüggésben fogadta el, amelyet a CET Govora és a felperes között fennálló kölcsönös technológiai függőség jellemez, mivel egyrészt, a felperes jelentős vásárlója volt különösen a CET Govora által szolgáltatott ipari gőznek, másrészt pedig a CET Govora tevékenységei a felperes általi iparívíz-szolgáltatástól függöttek. Ami a 3. intézkedést illeti, az a tárgyánál és jellegénél fogva szintén eltér az 1. és a 2. intézkedéstől, mivel az bizonyos hitelezők követeléseinek egy átszervezési terv keretében történő részleges elengedését jelenti, ami az 1. és 2. intézkedés esetében nem áll fenn.

2) Az 1., 2. és 3. intézkedést odaítélő jogalanyokról

101 A megtámadott határozat (286) preambulumbekzdésében a Bizottság kiemelte „az intézkedések[et odaítélő jogalanyok] azonosságát”.

102 A felperes lényegében azt állítja, hogy az 1., 2. és 3. intézkedést odaítélő jogalanyok eltérőek voltak, és eltérő helyzetben voltak akkor, amikor elfogadták ezeket az intézkedéseket.

103 A felperessel egyetértve ki kell emelni, hogy az 1. intézkedés keretében az AAAS a támogatás odaítélője, a 2. intézkedés keretében a CET Govora a támogatás odaítélője, a 3. intézkedés keretében pedig az AAAS, az ANE, a Salrom és az Electrica a támogatás odaítélői. Eltérő odaítélőkről van tehát szó, kivéve az AAAS-t, amely az 1. és a 3. intézkedés keretében is megjelenik.

104 Ráadásul e különböző odaítélők olyan jogalanyok, amelyek jogi természete eltérő. Amíg ugyanis az AAAS a közigazgatás részét képezi, addig az ANE, a Salrom és a CET Govora állami vállalatok, az Electrica pedig olyan vállalkozás, amelynek tőkéje 2014 júliusa óta magánszemélyek többségi tulajdonában áll.

3) Az 1., 2. és 3. intézkedés időbeli sorrendjéről

105 A megtámadott határozat (286) preambulumbekzdésében a Bizottság azt a következtetését, amely szerint a szóban forgó három intézkedés egyetlen állami beavatkozást képez, többek között „a szóban forgó intézkedések kronológiájá[val]” igazolta, anélkül hogy e kritérium értékelését részletesebben kifejtette volna.

106 A felperes azt állítja, hogy majdnem három év időbeli eltérés volt egyrészt az 1. és 2. intézkedés, másrészt pedig a 3. intézkedés elfogadása között.

107 E tekintetben ki kell emelni, hogy az 1. és 2. intézkedés ugyanarra az időszakra, nevezetesen a 2012 szeptemberétől 2013 januárjáig terjedő időszakra vonatkozik. Ezzel szemben a felperes tartozásainak részleges megszüntetésére, amely a 3. intézkedés tárgyát képezi, 2015-ben került sor (lásd a fenti 7. pontot). Így, míg az 1. és a 2. intézkedés egy időben történt, a 3. intézkedésre csak több mint két évvel később került sor.

108 Egyébiránt a megtámadott határozat, illetve a Törvényszék rendelkezésére álló iratanyag egyetlen eleme sem utal arra, hogy a 3. intézkedést az 1. és 2. intézkedés elfogadásának időpontjában előirányozták volna, vagy az előre látható lett volna, pontosítva, hogy e kritérium azon releváns elemek közé tartozik, amelyeket a Bizottságnak a fenti 95. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében figyelembe kell vennie.

4) Az 1., 2. és 3. intézkedés céljáról

109 A megtámadott határozat (285) és (286) preambulumbekkezdésében a Bizottság megállapította, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés ugyanazon fő célkitűzés körébe tartozik, vagyis arra irányulnak, hogy támogassák és a piacon tartsák a felperest, továbbá védjék a munkavállalóinak álláshelyeit.

110 A felperes azt állítja, hogy a szóban forgó intézkedések célja nem ugyanaz. Álláspontja szerint az 1. intézkedéssel az AAAS célja az volt, hogy „időt nyerjen” a felperes helyzetének értékelésére. A 2. intézkedéssel a CET Govora arra törekedett, hogy védje a saját gazdasági érdekeit, tekintettel a felperessel szembeni kölcsönös technológiai függőségére. A 3. intézkedéssel az odaítélőknek az volt a céljuk, hogy érvényesítsék a követeléseiket, ezzel együtt elengedve azok egy részét annak érdekében, hogy a fizetésektelenségi eljárás keretében maximalizálják azok behajtását.

111 Ami az 1. intézkedést illeti, meg kell jegyezni, hogy annak vizsgálata keretében a Bizottság lényegében azt kifogásolja az AAAS-szel szemben, hogy bizonyos tétlenséget tanúsított egy viszonylag rövid, négy hónapos időszakban, amelynek során nem intézkedett a követeléseinek a felperessel szembeni végrehajtása érdekében. A felperes szerint azonban a román jog megakadályozta az AAAS-t az ilyen végrehajtás lefolytatásában. E körülmények között nehéznek tűnik egyértelmű célt rendelni ehhez az intézkedéshez.

112 A 2. intézkedést illetően elegendő megjegyezni: nem vitatott, hogy ez az intézkedés többek között arra irányult, hogy védje a CET Govora saját gazdasági érdekeit, sőt biztosítsa e társaság fennmaradását a piacon egy olyan kontextusban, amelyet a CET Govora és a felperes között fennálló kölcsönös technológiai függőség jellemez, mint az a fenti 100. pontban megállapításra került.

113 A 3. intézkedés célját illetően emlékeztetni kell arra, hogy az egy fizetésektelenségi eljárás keretében illeszkedik, amelynek során mind az állami hitelezők, mind pedig a magánhitelezők olyan átszervezési terv mellett szavaztak, amely magában foglalja azon követelések részleges elengedését, amelyek e hitelezőket a felperessel szemben megilletik. Márpedig a követelések ilyen elengedésével e hitelezők azt a kettős célt követték, hogy szerkezetátalakítást hajtsanak végre a felperesen, és behajtsák a fennmaradó követeléseiket vagy azok egy részét. Így a 3. intézkedés célja nem egyezett meg az 1. és 2. intézkedés céljával.

5) A felperesnek az 1., 2. és 3. intézkedés elfogadásának időpontjában fennálló helyzetéről

- 114 A megtámadott határozat (286) preambulumbekzdésében a Bizottság azt a következtetését, amely szerint a szóban forgó három intézkedés csak egyetlen beavatkozásnak minősül, arra hivatkozva indokolta, hogy milyen volt „a vállalat (pénzügyi és kockázati) helyzet[e] annak a döntésnek az idején, amikor az egyes intézkedéseket elfogadták, azaz, amikor az Oltchim a fizetéseképtelenséghez közel állt”.
- 115 A felperes ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a 3. intézkedés elfogadásának időpontjában fennálló helyzete eltért az 1. és 2. intézkedés elfogadásának időpontjában fennálló helyzetétől, mivel a 3. intézkedést a vele szemben indított fizetéseképtelenségi eljárás keretében fogadták el.
- 116 Először is, a Törvényszék megállapítja, hogy az 1. és 2. intézkedéssel érintett időszak folyamán semmilyen fizetéseképtelenségi eljárást nem indítottak a felperessel szemben. Ezzel szemben a 3. intézkedés azon fizetéseképtelenségi eljárás kereteibe illeszkedik, amelyet 2013. január 30-án indítottak a felperessel szemben. A felperes jogi helyzete tehát a 3. intézkedés elfogadásakor eltért az 1. és 2. intézkedés végrehajtása során fennálló jogi helyzetétől.
- 117 Másodszor, a megtámadott határozat (77) és (78) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a felperes pénzügyi helyzete szintén változott az 1. és 2. intézkedés által lefedett időszak és a 3. intézkedés elfogadásának időpontja között. A fizetéseképtelenségi eljárás során, az átszervezési terv jóváhagyását megelőzően ugyanis a felperes intézkedéseket hajtott végre a költségeinek csökkentése érdekében, elhatározva többek között azt, hogy megszünteti egyes munkavállalóinak munkaviszonyát, lecserél egy elektrolizálót a fő gyártólétesítményeiben, és újraindítja az oxo-alkoholok gyártására szolgáló üzemét. Ezen intézkedések lehetővé tették a felperes számára, hogy javítsa gazdasági és pénzügyi eredményeit, amennyiben a 2015. évi forgalma a 2014. évhez képest 31%-kal, a 2013. évhez képest pedig 59%-kal emelkedett, továbbá javultak a kamatok, adózás és értékcsökkenési leírás előtti bevételei (EBITDA) is.

6) Az a kontextus, amelybe az 1., 2. és 3. intézkedés illeszkedik

- 118 A megtámadott határozat (285), (288) és (290) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapította, hogy a szóban forgó három intézkedés szervesen kapcsolódott egymáshoz és elválaszthatatlan volt a háttérüket képező azon kontextus folytán is, amelyre különösen az volt a jellemző, hogy létezett a memorandum, továbbá léteztek a román hatóságok által tett bizonyos nyilvános nyilatkozatok.
- 119 A felperes azt állítja, hogy sem a memorandum, sem pedig a nyilvános nyilatkozatok alapján nem lehet megállapítani, hogy a szóban forgó intézkedések szervesen kapcsolódnának egymáshoz és elválaszthatatlanok lennének, mivel lényegében semmilyen kapcsolat nem áll fenn a memorandum és az említett intézkedések között. A felperes hangsúlyozza, hogy a memorandum csupán annyit tett, hogy együttműködési keretet hozott létre a felperes fő hitelezői és részvényesei között, legyenek azok akár államiak, akár pedig a magánjog hatálya alá tartozók, és semmilyen kötelezettséget nem írt elő az állammal vagy egyéb közjogi jogalanyokkal szemben arra vonatkozóan, hogy a felperesnek állami támogatást nyújtsanak. E memorandum nem tartalmaz olyan szerződéses kötelezettségeket sem, amelyek a követelésektől való elállásra irányulnának. Ami a nyilvános nyilatkozatokat illeti, azok szintén nem bizonyítják, hogy az állam a felperessel szemben kötelező erejű vállalásokat tett volna.

i) A memorandumról

- 120 Először is, mindjárt az elején meg kell állapítani, hogy a Bizottság a memorandumot nem minősítette olyan intézkedésnek, amely állami támogatást képez. Csupán olyan kontextusbeli elemről van tehát szó, amelybe a szóban forgó intézkedések illeszkedtek.
- 121 Másodsor, meg kell jegyezni, hogy a memorandumot nem csupán közigazgatási szervek írták alá, hanem állami vállalatok és két magánbank is, amelyek a felperes fő hitelezői közé tartoztak. A Bizottság nem állítja, hogy e hitelezőket az állam kötelezte volna az említett memorandum megkötésére. Az a körülmény, hogy mind állami, mind pedig magánhitelezők a memorandum megkötése mellett döntöttek, arra utal, hogy a memorandum aláírói közül legalábbis néhányan arra törekedhettek, hogy a memorandum megkötése során a saját gazdasági érdekeiket védjék, nem pedig egy állítólagos olyan célt tartottak szem előtt, hogy a felperest támogassák és a piacon tartsák.
- 122 Harmadszor, ki kell emelni, hogy az állítólagos támogatási intézkedések odaítélói közül egyesek – nevezetesen a 2. intézkedés keretében a CET Govora, a 3. intézkedés keretében pedig az ANE – nem részesei az említett memorandumnak.
- 123 Negyedszer, ami a memorandum tartalmát illeti, az lényegében azt írta elő, hogy az aláírói együttműködnek egy olyan stratégia kidolgozása érdekében, amely biztosítja a felperes hosszú távú életképességét, és amely lehetővé teszi a felperes számára, hogy tartós nyereségességi, fizetőképességi és likviditási szintet érjen el, többek között a hitelezői védelme és a felperes átszervezésének biztosítása érdekében. A memorandum az aláíró bankok, az állam és a felperes részéről kötelezettségvállalásokat tartalmazott az ilyen stratégia végrehajtásának biztosítása érdekében.
- 124 Ugyanakkor a memorandum egyetlen záradéka sem említi – sem kifejezetten, sem pedig közvetett utalás formájában – a 1., 2. és 3. intézkedést. Különösen, e memorandum egyetlen záradéka sem követeli meg az AAAS-szel szemben, hogy ne járjon el a követeléseinek a felperessel szembeni végrehajtása érdekében, vagy hogy ne tegyen egyéb intézkedéseket a felperessel szemben a követeléseinek védelme érdekében, ami az 1. intézkedés tárgyát képezi. Hasonlóképp, e memorandum egyetlen záradéka sem kötelezi az AAAS-t, az ANE-t, a Salromot vagy az Electricát arra, hogy elfogadják a követeléseik bármilyen elengedését, sem pedig arra, hogy jóváhagyjanak egy adott átszervezési tervet, ami a 3. intézkedés tárgyát képezi. Ami a 2. intézkedést illeti, elegendő kiemelni, hogy annak egyedüli odaítélője – vagyis a CET Govora – nem volt részese az említett memorandumnak.
- 125 Ráadásul a memorandum 8.1. záradéka a következőképpen rendelkezett:

„A jelen megállapodás egyetlen rendelkezése sem értelmezhető úgy, amelynek értelmében valamely fél lemondana olyan jogokról, előjogokról vagy érdekeltségekről, illetve amelynek értelmében szűkítene, korlátozna vagy felfüggesztene olyan jogokat, előjogokat vagy érdekeltségeket, amelyek olyan szerződés alapján vagy olyan szerződéssel kapcsolatban illetik meg őt, amelynek részese, vagy amelyek bármely alkalmazandó jogszabályból eredhetnek. Minden félreérthetőség elkerülése érdekében a felek egyetértettek abban, hogy a jelen megállapodás nem értelmezhető úgy, mint amely a kifizetések felfüggesztése vagy a szerkezetátalakítás tekintetében moratóriumot biztosítana, sem pedig úgy, mint amely a bankok, az Electrica vagy az [AAAS] vonatkozásában kötelezettséget írna elő arra, hogy megállapodjanak a tartozások átütöztetésében

vagy bármely más szerkezetátalakítási intézkedésben, vagy finanszírozást nyújtsanak, tartozásokat engedjenek el, kifizetéseket függeszsenek fel, vagy az Oltchim vonatkozásában egyéb hasonló intézkedéseket tegyenek.”

- 126 Így a memorandum e záradéka kifejezetten rögzítette, hogy „[m]inden félreérthetőség elkerülése érdekében” e memorandum nem kötelezte az aláíróit arra, hogy a felperessel szemben elálljanak a követeléseiktől, sem arra, hogy fogadjanak el bármilyen átszervezési tervet, sem pedig általánosabban arra, hogy a felperessel szemben lemondjanak bármilyen szerződéses vagy egyéb jogról.
- 127 Ötödször, a Bizottság által a megtámadott határozatban tett megállapításokból kitűnik, hogy a memorandum állítólagos hatása valójában eltérő volt a szóban forgó három intézkedés mindegyike és az állítólagos támogatások egyes odaítélői tekintetében. Ezt a következő példák is tanúsítják. Ami az 1. intézkedést illeti, mint az kitűnik a megtámadott határozat (231) preambulumbekkezdéséből, az a tény, hogy az Electrica aláírta a memorandumot, ugyanakkor nem akadályozta meg őt abban, hogy 2012 novemberétől kezdve intézkedéseket fogadjon el a követeléseinek behajtására, ellentétben az AAAS-szal, amely szintén aláírta a memorandumot. Ami a 2. intézkedést illeti, mint azt kiemeli a felperes, és mint az kitűnik a megtámadott határozat (255)–(257) és (263) preambulumbekkezdéséből, az a tény, hogy a Salrom aláírta a jegyzőkönyvet, szintén nem akadályozta meg őt abban, hogy úgy járjon el, mint egy magánhitelező, ami annak megállapítására vezette a Bizottságot, hogy a Salrom a 2. intézkedés keretében nem nyújtott állami támogatást a felperesnek. A 3. intézkedést illetően elegendő kiemelni, hogy – mint az kitűnik a megtámadott határozat 84. lábjegyzetéből – a CFR Marfă, amely a memorandum egyik részesének minősülő állami vállalat, az átszervezési terv jóváhagyása ellen szavazott.
- 128 Következésképpen, figyelembe véve a memorandum tartalmát, valamint a memorandum különböző aláírói által az 1., 2. és 3. intézkedés keretében tanúsított magatartást, úgy tűnik egyrészt, hogy a memorandum csupán korlátozott hatást gyakorolt ezen intézkedések érvényesülési körére, másrészt pedig, hogy az egyes intézkedésekre gyakorolt esetleges hatása nem volt azonos.
- 129 E következtetést nem kérdőjelezi meg a Bizottság által hangsúlyozott azon tény, hogy a memorandumot három minisztérium képviselői írták alá, és azt a miniszterelnök jóváhagyta. Mint azt a felperes is kiemeli, a tényállás megvalósulása idején a felperes az állam többségi tulajdonában volt, és maga is részese volt a memorandumnak, vagyis úgy tűnik, hogy a memorandum magas rangú állami tisztviselők általi aláírása a fő állami részvényesek szervezetét és működését szabályozó jogi háttérből eredt. Mindenesetre ez a körülmény semmit nem változtat a memorandum tartalmán, és nem akadályozta meg a memorandum különböző aláíróit abban sem, hogy a szóban forgó intézkedések mindegyike keretében eltérően és nem összehangolt módon járjanak el, mint azt a fenti 127. pont is kiemelte.

ii) A nyilvános nyilatkozatokról

- 130 A megtámadott határozat (285) preambulumbekkezdésében a Bizottság e határozat más preambulumbekkezdéseire utalva a román hatóságok több nyilvános nyilatkozatára is hivatkozott annak bizonyítása érdekében, hogy a szóban forgó három intézkedés a felperes tevékenységének fenntartására és felszámolásának elkerülésére irányuló átfogó stratégia részét képezte.

131 Mindjárt az elején ki kell emelni, hogy a Bizottság a nyilvános nyilatkozatokat nem minősítette olyan intézkedéseknek, amelyek állami támogatásokat képeznek.

132 Így meg kell vizsgálni, hogy a nyilvános nyilatkozatok mint kontextusbeli elemek alkalmasak-e annak bizonyítására, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés annyira szorosan kapcsolódik egymáshoz, hogy azokat nem lehet egymástól elválasztani, vagyis azokat egyetlen állami támogatásnak kell tekinteni.

133 A Bizottság a következő nyilatkozatokra hivatkozott:

- a román miniszterelnök 2012. október 1-jei sajtóközleményében tett nyilatkozata, amelyben többek között kijelentette, hogy „ma ki kell fejtenünk a tevékenység újraindítására, a munkahelyek megmentésére és egy immár teljesen más, jóval jobb körülmények között megvalósítható, új privatizációs eljárás előkészítésére vonatkozó tartaléktervet”, továbbá hogy „[a]z Oltchim újraindításának terve” hamarosan benyújtásra kerül, valamint hogy a hatóságok e célból hivatalosan tárgyalásokat kezdeményeznek az Oltchim valamennyi főbb hitelezőjével (a megtámadott határozat (27) preambulumbekzdése). E nyilatkozat azon tárgyalások megkezdését jelenti be, amelyek hozzávetőleg másfél hónappal később a memorandum elfogadásához vezettek. Nem rendelkezik tehát önálló tartalommal magához a memorandumhoz képest;
- a gazdasági minisztérium államtitkárának 2012. október 17-i nyilatkozata, amelyben bejelentette a felperes részleges újbóli megnyitását, valamint a kormány azon szándékát, hogy a felperesnek megmentési támogatást nyújtson (a megtámadott határozat (28) preambulumbekzdése). Az említett „megmentési támogatást” ugyanakkor nem ítélték oda, mindenesetre pedig az nem képezi tárgyát a megtámadott határozatnak;
- a gazdasági miniszter 2012. november 15-i nyilatkozata, amelyben lényegében azt mondta ki, hogy „[a] fizetésektelenség nem kerülhet szóba, minthogy megállapodást kötöttünk a[z Oltchim] fő hitelező[ivel]”, és bejelentette a memorandum elfogadását, amelyet nyolc nappal később írtak alá, és amelynek célja e nyilatkozat szerint az, hogy „az Oltchimet ellenőrzötten újraindíthass[ák], megmenthess[ék] és átalakíthass[ák], a hitelezők beleegyezésével” (a megtámadott határozat (30) preambulumbekzdése). Egyrészt, e megállapítás hatása korlátozott, mivel ellentétben azzal, amit az említett miniszter bejelentett, a fizetésektelenségi eljárást hozzávetőleg két hónappal később megindították. Másrészt, e nyilatkozat csupán a memorandum aláírását jelentette be, így ahhoz képest nem rendelkezik önálló tartalommal;
- a felperes munkavállalóit képviselő szakszervezet vezetőinek nyilatkozatai [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének b) pontja és e határozat 72. lábjegyzete]. Ezek azonban, mivel nem az állami képviselőinek nyilatkozatai, nem relevánsak;
- egy 2013. január 26-i újságcikk, amelyben említésre kerül, hogy a korábbi gazdasági miniszter megvitatta a felperes privatizációjának kudarcából eredő következményeket, megemlítve többek között, hogy „az Oltchimmel szembeni fizetésektelenségi eljárás [...] esély arra, hogy az életképes részeket szerkezetátalakításnak vessék alá és azok felértékelődjenek” [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének c) pontja]. E nyilatkozat nem tartalmaz semmilyen állami kötelezettségvállalást;

- egy 2013. március 29-i újságcikk, amely szerint lényegében a román miniszterelnök jelezte, hogy a Bizottság nem hagyja jóvá a felperesnek nyújtott állami támogatást, ezért a felperesnek a bankoktól és a kereskedőktől kell finanszírozást kapnia, és hogy a kormánynak „érdekében áll a munkahelyek megőrzése” [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének d) pontja]. E nyilatkozat a Bizottság állításával ellentétben azt jelzi, hogy az érintett tagállamnak egyáltalán nem állt szándékában állami támogatást nyújtani a felperesnek. Ami azt a tényt illeti, hogy a kormánynak „érdekében áll” a munkahelyek megőrzése, a Törvényszék ebben nem lát semmi kifogásolni valót, sem pedig az állam azon szándékára utaló valószínűsítő körülményt, hogy a felperesnek támogatást nyújtson;
- a gazdasági miniszter 2013. márciusi nyilatkozata, amelyben jelezte, hogy azt részesítené előnyben, ha a felperes tőkéje vonatkozásában stratégiai befektetőt találna, ami fontosabb lett volna, mint az eladási ár [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének e) pontja]. E nyilatkozat nem tartalmaz semmilyen kötelezettségvállalást a román hatóságok részéről;
- a gazdasági miniszter 2013. május 30-i nyilatkozata, amelyben jelezte, hogy „a márkáján túlmenően az Oltchim jelentős számú szabadalommal rendelkezik, amely[ek] eurómilliókat ér[nek]”, továbbá hogy „e vállalat lerombolása egyenlő lenne a szellemi tulajdon kincstárának lerombolásával” [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének f) pontja]. Márpedig ez a nyilatkozat semmilyen kapcsolatban nem áll a szóban forgó intézkedésekkel;
- a gazdasági miniszter 2013. július 9-i nyilatkozata, amelyben többek között azt állította, hogy „találhatunk a társaságot megmentő megoldásokat”, továbbá hogy a felperes „nemzeti büszkeség[...] és méltóság[...]” kérdése, és hogy „megéri megmenteni” [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének g) pontja]. Jóllehet e nyilatkozat kétségkívül arra enged következtetni, hogy a román hatóságok meg kívánták „menteni” a felperest, csupán politikai jellegű nyilatkozatról van szó, amely a munkavállalók, általánosabban pedig a közvélemény megnyugtatását célozza. Ráadásul e nyilatkozat a román hatóságok részéről nem tartalmaz semmilyen egyértelmű, pontos, konkrét és határozott kötelezettségvállalást a román hatóságok részéről az átszervezési terv elfogadtatására vonatkozóan, amelynek körvonalai még nem voltak ismertek e nyilatkozat időpontjában;
- a gazdasági miniszter 2013. szeptemberi nyilatkozata, amelyben lényegében azt jelentette be, hogy a felperes hitelezői hamarosan „finanszírozást” fognak jóváhagyni, továbbá hogy a felperes magánbankoktól hitelekben fog részesülni, és hogy „szeptember végén” az „Oltchim 2” mentes lesz a tartozásoktól [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének h) pontja]. Úgy tűnik, hogy ez a nyilatkozat magánfinanszírozásra utal, az állam részéről pedig nem tartalmaz semmilyen egyértelmű, pontos, konkrét és határozott kötelezettségvállalást. Egyébiránt az a tény, hogy az említett miniszter „az állami tulajdonú nagyvállalatok felszámolásá[val]” szemben foglalt állást, szintén csupán politikai jellegű nyilatkozatot jelent, amely nem tartalmaz semmilyen egyértelmű állami kötelezettségvállalást;
- a román miniszterelnök 2014. február 19-i nyilatkozata, amelyben arra ösztönözte az új gazdasági minisztert, hogy foglalkozzon az „Oltchim problémájával”, hozzátéve, hogy „nem szeretné, ha a helyzet politikai kapacitáshiány miatt eszkalálódna” [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének i) pontja]. Ez a nyilatkozat nagyon általános;
- a gazdasági miniszter 2014. évi nyilatkozatai, amelyek szerint a felperes „olyan vállalat, amelyhez nemzeti és stratégiai érdek fűződik”, „a befektetők érdeklődtek az Arpechim

finomító felvásárlása iránt is”, és hogy az „Oltchimot soha nem fogják bezárni” [a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdésének j) pontja]. Jóllehet ez utóbbi állítás valóban azt sugallhatta, hogy a román hatóságok el kívánták kerülni a felperes bezárását, ez nem változtat azon, hogy az említett nyilatkozat nem kellően pontos és konkrét.

- 134 Egyébiránt önmagában az a tény, hogy az állami hitelezők és a magánhitelezők a piaci magatartásuk meghatározása során figyelembe veszik a vezetők nyilvános nyilatkozatait, nem elegendő annak bizonyításához, hogy az 1., 2. és 3. intézkedés között olyan szoros kapcsolatok álltak fenn, hogy azokat nem lehetett egymástól elválasztani.
- 135 Ezenkívül, ami konkrétan a 3., 2015. március 9-én elfogadott intézkedést illeti, e különböző nyilvános nyilatkozatok hozzávetőleg egy vagy két évvel megelőzték ezt az intézkedést, mivel az ezen intézkedés időpontjához legközelebbi nyilatkozat időpontja 2014. június 3. volt, vagyis hozzávetőleg kilenc hónappal korábbi, mint az említett intézkedés elfogadása. Ennélfogva, jóllehet e nyilatkozatokat kontextusbeli elemként figyelembe lehet venni, az e nyilatkozatok és a 3. intézkedés elfogadásának időpontja között eltelt időtartamot figyelembe véve nem nyert bizonyítást, hogy e nyilatkozatok kellően szoros kapcsolatban álltak volna az említett intézkedéssel.
- 136 Következésképpen, jóllehet a Bizottság jogszerűen vehette figyelembe az említett nyilatkozatokat mint olyan kontextusbeli elemet, amelybe az 1., 2. és 3. intézkedés illeszkedik, e nyilatkozatok tartalmából nem tűnik ki, hogy olyan szoros kapcsolatok álltak volna fenn az 1., 2. és 3. intézkedés között, hogy lehetetlen lett volna azokat egymástól elválasztani, vagyis azokat egyetlen állami támogatásnak kellett volna tekinteni.

7) *Végkövetkeztetés*

- 137 Figyelembe véve a fenti 94. és 95. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban meghatározott kritériumok összességét, különösen az 1., 2. és 3. intézkedés tárgyát és jellegét, az ezen intézkedéseket odaítélők eltérő személyazonosságát, ezen intézkedések időbeli sorrendjét, továbbá azt, hogy azok az első beavatkozás időpontjában nem voltak előirányozva vagy előre láthatók, továbbá figyelembe véve ezen intézkedések célját, a felperesnek az egyes intézkedések végrehajtásakor fennálló helyzetét, valamint azt a kontextust, amelybe ezek az intézkedések illeszkednek, meg kell állapítani, hogy ellentétben azzal, amit a Bizottság a megtámadott határozat 6.1.2.4. pontjában megállapított, a szóban forgó intézkedések között nem álltak fenn olyan szoros kapcsolatok, hogy azokat lehetetlen lett volna elválasztani egymástól. Következésképpen az 1., 2. és 3. intézkedést az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének alkalmazása szempontjából három különböző beavatkozásnak kell tekinteni.

2. A szóban forgó intézkedések állami támogatásnak minősítéséről

- 138 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy valamely intézkedés az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatásnak” minősüljön, a következő feltételek közül mindegyiknek teljesülnie kell. Először is szükséges, hogy állami vagy állami forrásból történő beavatkozásról legyen szó. Másodsor, e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor, a kedvezményezettje számára szelektív előnyt kell biztosítania. Negyedszer, torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd: 2020. október 21-i Eco TLC ítélet, C-556/19, EU:C:2020:844, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

139 Az állami támogatások ellenőrzése keretében főszabály szerint a Bizottság feladata, hogy a megtámadott határozatban bizonyítsa az állami támogatás fennállását. A Bizottságnak kell ugyanis bizonyítania, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatás fennállásával kapcsolatos feltételek teljesülnek (lásd: 2019. szeptember 24-i Hollandia és társai kontra Bizottság ítélet, T-760/15 és T-636/16, EU:T:2019:669, 194. és 196. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

140 A jelen ügyben a felperes nem vitatja, hogy az 1. és 2. intézkedés állami forrásokat foglal magában, és az államnak tudható be. Ezzel szemben vitatja, hogy a 3. intézkedés tekintetében teljesülne ez a feltétel. A felperes ezenkívül úgy véli, hogy a szóban forgó intézkedések közül egyik sem biztosít számára előnyt.

a) Az állami források 3. intézkedés keretében történő átruházásának fennállásáról és ezen intézkedés államnak való betudhatóságáról

141 A megtámadott határozat 6.1.1.3 pontjában a Bizottság kiemelte: az, hogy az AAAS, az Electrica, a Salrom, a CET Govora és az ANE az átszervezési terv keretében elengedte a követeléseinek egy részét, állami források átruházásával járt, és betudható volt az államnak.

142 A felperes először is lényegében azt állítja, hogy az Electrica követeléseinek a 3. intézkedés keretében történő részleges elengedése nem járt állami források átruházásával, másodsor pedig, hogy a 3. intézkedés egészében véve nem volt betudható az államnak.

1) Arról a kérdésről, hogy az Electrica követeléseinek az átszervezési terv keretében történő részleges elengedése állami források átruházásával járt-e

143 A felperes kiemeli, hogy 2014 júliusában az addig állami tulajdonban lévő Electricát privatizálták, így ettől az időponttól kezdve már nem volt az állam meghatározó befolyása alatt álló állami vállalat. Következésképpen az Electrica forrásai nem voltak állami források, vagyis az e vállalkozás felperessel szemben fennálló követeléseinek részleges elengedése nem járt semmilyen állami forrás átruházásával.

144 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy az a kérdés, hogy az Electrica állami vállalat volt-e, a jelen ügyben nem releváns, mivel Románia lényeges szerepet játszott a 3. intézkedés végrehajtásában és finanszírozási módjának megválasztásában.

145 A megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy 2014 júliusa óta az Electricában fennálló részesedések többsége magántulajdonban volt, mivel az állam csak 48,78%-os részesedéssel rendelkezett a tőkéjében.

146 A megtámadott határozat nem tartalmaz az Electricának a privatizációját követően fennálló helyzetére vonatkozó semmilyen egyéb indokot, amely magyarázatot adhatna arra, hogy a Bizottság milyen okok alapján ítélte úgy, hogy az Electrica követeléseinek a 3. intézkedés keretében történő részleges elengedése állami források átruházásával járt.

147 Az ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy bizonyos előnyök az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „támogatásnak” minősülhessenek, közvetlenül vagy közvetve állami forrásból kell származniuk (lásd: 2017. szeptember 13-i ENEA ítélet, C-329/15, EU:C:2017:671, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az e rendelkezés értelmében vett, „állami

forrásból” történő beavatkozás fogalmának az a célja, hogy az a közvetlenül az állam által nyújtott előnyökön kívül magában foglalja az állam által a támogatás kezelésére kijelölt vagy létrehozott köz- vagy magánszervezet közvetítésével nyújtott előnyöket is (lásd: 2017. november 9-i Viasat Broadcasting UK/TV2/Danmark ítélet, C-657/15 P, EU:C:2017:837, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése minden olyan pénzügyi eszközt magában foglal, amelyet a hatóságok ténylegesen felhasználhatnak vállalkozások támogatására, anélkül hogy jelentősége lenne annak, hogy ezen eszközök állandó jelleggel az állam vagyonába tartoznak-e, vagy sem. Még ha az érintett támogatási intézkedésnek megfelelő összegek nincsenek is állandó jelleggel az állam birtokában, azon tény, hogy folyamatosan állami ellenőrzés alatt maradnak, és így a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok rendelkezésére állnak, elegendő ahhoz, hogy azok „állami forrásoknak” minősüljenek (lásd: 2019. május 15-i Achema és társai ítélet, C-706/17, EU:C:2019:407, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd továbbá ebben az értelemben: 2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítélet, C-206/06, EU:C:2008:413, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. szeptember 13-i ENEA ítélet, C-329/15, EU:C:2017:671, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 148 A jelen ügyben a Bizottság nem vitatja a felperes azon állítását, amely szerint 2014 júliusától Románia már nem rendelkezett az Electricában a szavazati jogok többségével, nem nevezhette ki e vállalkozás adminisztratív, igazgatási vagy felügyeleti szervei tagjainak többségét, és e vállalkozás alapszabálya szerint semmi olyan különleges joggal nem rendelkezett, amely lehetővé tette volna számára a társaság határozatainak ellenőrzését.
- 149 A Törvényszék rendelkezésére álló iratanyag egyetlen eleme sem enged arra következtetni, hogy az Electricának a 3. intézkedés keretében felhasznált forrásai a fenti 147. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében folyamatosan állami ellenőrzés alatt maradtak volna, és így a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok rendelkezésére álltak volna.
- 150 Pusztán az a tény, hogy egy olyan vállalkozás, mint az Electrica, 2012-ben aláírta a memorandumot (a megtámadott határozat (203) preambulumbekzdése), nem jelenti azt, hogy forrásai az állam ellenőrzése alatt álltak. Mindenesetre a 3. intézkedés végrehajtása során, 2015-ben az állam már nem ellenőrizte az Electrica forrásait.
- 151 Hasonlóképpen az a tény, hogy valamely magánvállalkozás a piaci magatartásáról való döntéshozatal során figyelembe veheti a hatóságok nyilvános nyilatkozatait (a megtámadott határozat (205) preambulumbekzdése), erre utaló bármilyen egyéb konkrét körülmény hiányában egyáltalán nem jelenti azt, hogy forrásai az állam ellenőrzése alatt lennének, vagy az állam rendelkezésére állnának.
- 152 Egyébiránt a Bizottság által hangsúlyozott azon tény, hogy az Electricának a 3. intézkedés keretében fennálló követelése az Electrica privatizációját megelőzően keletkeztek, nem releváns, mivel egyrészt, a valamely vállalkozás privatizációja előtt fennálló tartozásokat és követeléseket általában beépítik e vállalkozás eladási árába, másrészt pedig az Electricának az átszervezési terv jóváhagyásáról szóló határozatát 2015-ben, vagyis az Electrica privatizációját követően hozták meg.
- 153 Ugyanígy az a tény, hogy az Electrica privatizációját követően az állam a tőkéjének 48,78%-ával rendelkezett, ezáltal pedig a Bizottság szerint továbbra is „nagy fokú befolyást” gyakorolt az Electrica üzletpolitikájára, erre utaló egyéb konkrét körülmény hiányában nem jelenti azt, hogy az Electrica forrásai a fenti 147. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében

folyamatosan az állam ellenőrzése alatt lettek volna, vagy az állam rendelkezésére álltak volna. Épp ellenkezőleg, a fenti 148-152. pontban levezetett elemzés azt sugallja, hogy állam az Electrica tőkéjében fennálló kétségkívül jelentős, de kisebbségivé vált részesedése ellenére nem rendelkezett semmi olyan mechanizmussal, amely lehetővé tette volna számára annak ellenőrzését, hogy e vállalkozás a 3. intézkedés keretében milyen módon kezelte a forrásait.

154 Végül a Bizottság nem alapíthat érvet a 2012. szeptember 27-i Franciaország kontra Bizottság ítéletre (T-139/09, EU:T:2012:496) sem. Ebben az ítéletben a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a bizonyos mezőgazdasági termelői szervezetek javára elfogadott támogatási intézkedések, amelyeket részben fakultatív magánhozzájárulásokból finanszíroztak, lényegében azzal az indokkal jártak állami források átruházásával, hogy a francia hatóságok egyoldalúan döntöttek a támogatási program által finanszírozott intézkedésekről, valamint azok végrehajtásának módjairól, miközben az említett intézkedések kedvezményezettjei csupán annak eldöntésére voltak jogosultak, hogy részt vegyenek az állam által ily módon meghatározott rendszerben, vagy sem, elfogadva vagy elutasítva az állam által meghatározott hozzájárulások folyósítását. Márpedig ezen ügytől eltérően a jelen esetben a Bizottság nem bizonyította, hogy a román hatóságok egyoldalúan döntöttek volna arról, hogy a 3. intézkedés keretében milyen módon kell felhasználni az Electrica forrásait.

155 Ami a felperes egy másik hitelezőjét, az Electrica Furnizarét illeti, amelynek legtöbb részvénye 2011 és 2017 között az Electrica tulajdonában volt, elegendő megállapítani, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság e társaság magatartását nem minősítette olyan intézkedésnek, amely állami támogatás képez, vagyis a felek által e tekintetben előadott érvek nem befolyásolják a megtámadott határozat jogszerűségét.

156 A fentiekből következik, hogy a Bizottságnak nem sikerült a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy a 3. intézkedés az Electrica követeléseinek részleges elengedését illetően állami források átruházásával járt volna, ebből következően pedig azt sem, hogy ez az intézkedés állami támogatásnak minősül annyiban, amennyiben azt az Electrica közvetítésével nyújtották.

2) A 3. intézkedés fennmaradó részének az állammal szembeni betudhatóságáról

157 A felperes azt állítja, hogy a 3. intézkedés fennmaradó része, vagyis az AAAS, a Salrom, a CET Govora és az ANE követeléseinek az átszervezési terv keretében történő részleges elengedése nem volt betudható az államnak.

158 A Bizottság vitatja a felperes érveit. Előadja, hogy a megtámadott határozatban a jogilag megkövetelt módon bizonyította, hogy a 3. intézkedés betudható az államnak.

159 A megtámadott határozatban a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a 3. intézkedés azért volt betudható az államnak, mert először is, a fizetésképtelenségre vonatkozó román jogszabályok szerint az átszervezési tervet nem lehetett az AAAS vagy a CET Govora beleegyezése nélkül jóváhagyni (a megtámadott határozat (201) preambulumbekzdése). Másodsor, e tervet a felszámolóbiztos készítette, aki az államhatalom része (a megtámadott határozat (202) preambulumbekzdése). Harmadszor, az említett tervet azon magán- és állami hitelezőknek köszönhetően hagyták jóvá, akik 2012 novemberében aláírták a memorandumot, ez utóbbi pedig az állam által annak érdekében felhasznált eszköz volt, hogy a felperest a piacon tartsa, a hitelezői választmányon belül pedig elérje az ahhoz szükséges többséget, hogy biztosított legyen az említett terv elfogadása (a megtámadott határozat (202), (203) és (205)–(210) preambulumbekzdése). Negyedszer, az állam azon szándékát, hogy a felperest a

piacon tartsa, megerősítették a nyilvános nyilatkozatok is (a megtámadott határozat (204) preambulumbekzdése). Ötödször, a Bizottság előadott bizonyos konkrétbb tényeket, amelyek azt bizonyítják, hogy a 3. intézkedés keretében az ANE magatartása betudható az államnak (a megtámadott határozat (212)–(217) preambulumbekzdése).

160 Az ítélezési gyakorlatból következik: ahhoz, hogy az előnyöket az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „támogatásoknak” lehessen minősíteni, szükséges, hogy azok az államnak betudhatók legyenek (lásd: 2017. szeptember 13-i ENEA ítélet, C-329/15, EU:C:2017:671, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat). E tekintetben ki kell emelni, hogy ha valamely előnyt közigazgatási szerv nyújt, ez az előny *per definitionem* betudható az államnak, még akkor is, ha a szóban forgó szerv más közigazgatási szervektől jogi függetlenséget élvez (lásd ebben az értelemben: 1996. december 12-i Air France kontra Bizottság ítélet, T-358/94, EU:T:1996:194, 62. pont).

161 A jelen esetben, mivel a megtámadott határozat 1. cikkének c) pontja a 3. intézkedést úgy határozta meg, hogy az nem más, mint „[az átszervezési] terv szerinti”, bizonyos hitelezők által történő tartozáselengedés, meg kell vizsgálni, hogy az említett terv, amelynek a felperes hitelezői általi jóváhagyása a felperes tartozásának részleges elengedéséhez vezetett, összességében véve az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében betudható volt-e az államnak.

162 Meg kell ugyanis állapítani, hogy bizonyos tartozásoknak a 3. intézkedés keretében történő részleges elengedése nem az egyes hitelezők által külön-külön elhatározott egyoldalú elengedés volt, hanem fizetéseképtelenségi eljárás keretében történő kollektív elengedés, amelyre sajátos jogszabályi rendelkezések vonatkoznak különösen azzal kapcsolatban, hogy a hitelezői választmányon belül milyen többségre van szükség az átszervezési terv jóváhagyásához. Másként fogalmazva: az, ha egy adott hitelező egyedileg a terv mellett szavaz, nem vezethetett volna az említett terv jóváhagyásához, hacsak e hitelező követelése önmagukban nem teljesítik az ehhez szükséges többség tekintetében fennálló jogi követelményeket.

163 Meg kell állapítani azt is, hogy a hitelezők listája számos, állami és magánhitelezőt egyaránt magában foglalt, továbbá hogy az e terv jóváhagyása melletti szavazatok mind az állami, mind pedig a magánhitelezőktől származtak.

164 E körülmények között annak vizsgálata érdekében, hogy a Bizottság helyesen állapította-e meg, hogy az átszervezési terv betudható volt az államnak, első lépésben azt kell megvizsgálni, hogy az AAAS, az ANE, a Salrom és a CET Govora által az átszervezési terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható volt-e az államnak. Második lépésben azt kell majd eldönteni, hogy azon hitelezőknek együttvéve, akiknek az átszervezési terv jóváhagyása melletti szavazata betudható volt az államnak, megvolt-e a nemzeti jogszabályok értelmében e terv jóváhagyásához szükséges többsége.

i) Az AAAS, a Salrom, a CET Govora és az ANE szavazatainak az állammal szembeni betudhatóságáról

– Az AAAS szavazatának az állammal szembeni betudhatóságáról

165 A megtámadott határozat (186), (187) és (201) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az AAAS szavazata betudható az államnak, többek között azért, mert az AAAS része a közigazgatásnak, és alá van rendelve a kormánynak.

166 E következtetést a felperes nem vitatja.

– *A Salrom szavazatának az állammal szembeni betudhatóságáról*

167 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz semmilyen értékelést arra vonatkozóan, hogy a Salrom által az átszervezési terv mellett leadott szavazat betudható volt-e az államnak. Az, hogy az állam többségi részesedéssel rendelkezett a Salromban, továbbá hogy képviselőket küldött annak igazgatótanácsába, a Salrom éves költségvetését pedig az államnak jóvá kellett hagynia, kétségkívül elegendő annak bizonyításához, hogy a Salrom állami vállalat volt, annak alátámasztásához azonban nem elegendő, hogy a Salrom által az említett terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható volt az államnak.

168 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy a Salrom által leadott szavazatnak az állammal szembeni betudhatósága abból ered, hogy „az állam magas szinten beavatkozott az intézkedés és annak finanszírozási módjai”, így különösen a memorandum és a nyilvános nyilatkozatok meghatározásába.

169 Először is, a Törvényszék megállapítja, hogy a megtámadott határozat 6.1.1.3. pontjában (a (201)–(218) preambulumbekzdés), amely a 3. intézkedés államnak való betudhatóságával foglalkozik, a Bizottság elmulasztotta megvizsgálni, hogy a Salrom – amely a felperes hitelezője, és többek között sóldatokat szállít neki – szavazata betudható volt-e az államnak. Ez a pont ugyanis csupán két utalást tartalmaz a Salromra, az egyiket a megtámadott határozat 70. lábjegyzetében, amely annak jelzésére szorítkozik, hogy a Salrom volt a memorandum egyik aláírója, a másikat pedig az említett határozat (218) preambulumbekzdésében, amely a megtámadott határozat e pontján belül a következtetéseket levonó preambulumbekzdés, és amelyben a Bizottság megállapítja, hogy a 3. intézkedésnek többek között a Salrom általi odaítélése betudható volt az államnak. Ugyanebben a pontban a Bizottság általános jelleggel és a Salrom külön említése nélkül utalt a memorandumnak a felperes bizonyos hitelezői általi aláírására és a nyilvános nyilatkozatokra annak érdekében, hogy igazolja a 3. intézkedés államnak való betudhatóságát.

170 E tekintetben nem vitatott, hogy a 3. intézkedés elfogadása idején a Salrom állami vállalat volt. Az ítélezési gyakorlat szerint ugyanakkor valamely intézkedés államnak való betudhatóságát nem lehet egyedül abból a körülményből levezetni, hogy ezt az intézkedést állami vállalat tette. Még ha ugyanis az államnak módjában is áll, hogy irányítson valamely állami vállalatot, és meghatározó befolyást gyakoroljon annak működésére, ezen irányítás valamely konkrét esetben történő tényleges gyakorlását nem lehet automatikusan vélelmezni, pontosítva, hogy nem lehet megkövetelni, hogy pontos vizsgálat alapján bizonyítsák, hogy az állami hatóságok konkrét módon ösztönözték az állami vállalatot a szóban forgó támogatási intézkedés megtételére (lásd ebben az értelemben: 2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-482/99, EU:C:2002:294, 51-53. pont).

171 Az állami vállalatok által nyújtott előnyök esetében meg kell vizsgálni, hogy az állami vállalatokat úgy kell-e tekinteni, mint amelyek egyik vagy másik módon részt vettek a szóban forgó intézkedés elfogadásában, az államnak való betudhatóságot pedig olyan valószínűsítő körülmények összességéből lehet levezetni, amelyek az adott ügy körülményeiből és azon kontextusból erednek, amely mellett ezen intézkedésre sor került. E tekintetben a Bíróság már figyelembe vette azt, hogy a szóban forgó szervezet az állami hatóságok elvárásainak figyelembevételével nem hozhatta meg a vitatott határozatot, vagy azt a tényt, hogy az állami vállalatok, amelyek közvetítésével a támogatásokat nyújtották, az őket az államhoz kötő szervezeti tényezőkhöz kívül

- az állami szervek által kiadott iránymutatásokat is kötelesek voltak figyelembe venni. A valamely állami vállalat által tett támogatási intézkedés államnak való betudhatóságának megállapítása szempontjából adott esetben egyéb valószínűsítő körülmények is relevánsak lehetnek, így többek között ezen állami vállalatnak a közigazgatási szervezetrendszerbe való illeszkedése, az állami vállalat tevékenységeinek jellege, valamint az, hogy azokat rendes piaci körülmények között, magánszereplőkkel versenyezve végzi, a vállalkozás jogállása – közjogi vagy a gazdasági társaságokra vonatkozó általános szabályok szerinti –, az állami hatóságok által a vállalkozás vezetése felett gyakorolt felügyelet erőssége, vagy bármely egyéb olyan valószínűsítő körülmény, amely az adott esetben az állami hatóságok közreműködésére vagy a közreműködés hiányának valószínűtlenségére utal valamely intézkedés elfogadása kapcsán, tekintettel annak terjedelmére, tartalmára és a vele járó feltételekre is (2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-482/99, EU:C:2002:294, 52., 55. és 56. pont).
- 172 Márpedig meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 6.1.1.3. pontjában, eltekintve a memorandum és a nyilvános nyilatkozatok létezésének megállapításától, a Bizottság nem emelte ki a fenti 171. pontban említettekhez hasonló olyan valószínűsítő körülmények fennállását, amelyek alapján alátámasztható lenne a Salrom által a 3. intézkedés keretében tanúsított magatartás államnak való betudhatósága.
- 173 Ami azt a tényt illeti, hogy a Salrom aláírta a memorandumot, a felperessel egyetértve meg kell állapítani egyrészt azt, hogy e memorandum kifejezetten előírta, hogy az aláírói semmilyen módon nem kötelesek arra, hogy lemondjanak a felperessel szemben fennálló követeléseikről, elfogadjanak egy adott átszervezési tervet, vagy általánosabban arra, hogy lemondjanak bármilyen szerződéses vagy egyéb jogról a felperessel szemben, vagyis e memorandum semmilyen kötelezettséget nem írt elő a Salrommal szemben az átszervezési terv keretében.
- 174 Másrészt, a megtámadott határozatból nem tűnnek ki azok az okok, amelyek alapján a memorandum meghatározó szerepet játszott volna abban, hogy a Salrom a 3. intézkedés keretében milyen magatartást tanúsított. Épp ellenkezőleg, az e vállalkozás által a 2. intézkedés keretében tanúsított magatartás azt látszik alátámasztani, hogy a memorandum nem játszott ilyen szerepet, mint az kitűnik a fenti 127. pontból.
- 175 Ugyanez irányadó a nyilvános nyilatkozatok vonatkozásában is, mint az a fenti 134. és 136. pontban megállapításra került.
- 176 Másodszor, a megtámadott határozat 6.1.1.2. pontjában (a (188)–(200) preambulumbekzdés), amely a 2. intézkedés államnak való betudhatóságára vonatkozik, a Bizottság kétségkívül megjegyezte, hogy Románia 51%-os részesedéssel rendelkezett a Salrom tőkéjében, kinevezte a képviselőit annak igazgatótanácsában, és hogy a Salrom éves költségvetését az államnak jóvá kellett hagynia, ez az előzetes jóváhagyás pedig különösen a felpereshez hasonló ügyfelektől eredő vevőköveteléseknek megfelelő összegekre vonatkozott (a megtámadott határozat (191) és (192) preambulumbekzdése). A Bizottság ugyanakkor hangsúlyozta, hogy nem szükséges levonni azt a következtetést, hogy a Salrom által a 2. intézkedés keretében tanúsított magatartás betudható az államnak, mivel ez az intézkedés nem minősült a Salrom részéről támogatásnak, lényegében azért, mert ez utóbbi úgy járt el, ahogyan azt egy magánhitelező tette volna (a megtámadott határozat (193) és (263) preambulumbekzdése).
- 177 Ugyanakkor, mivel a 2. intézkedés a 2012 szeptemberétől 2013 januárjáig terjedő időszakra vonatkozik, meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz egyetlen olyan elemet sem, amely alátámasztaná, hogy e körülmények 2015-ben, a 3. intézkedés elfogadása során

még mindig időszerűek voltak. Márpedig annak elemzése szempontjából, hogy a betudhatósági kritérium teljesül-e, abból az időpontból kell kiindulni, amikor az intézkedést elfogadták (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2015. július 2-i Franciaország és Orange kontra Bizottság ítélet, T-425/04 RENV és T-444/04 RENV, EU:T:2015:450, 221. és 229. pont).

178 Még ha feltételezzük is, hogy e körülmények összessége 2015-ben továbbra is időszerű volt, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem jutott arra a következtetésre, hogy a Salrom által a 2. intézkedés keretében tanúsított magatartás betudható volt az államnak. E körülmények között nem lehet megismerni a Bizottság által az említett elemekre vonatkozóan kialakított értékelést, különösen pedig nem lehet megtudni, hogy ezek az elemek elegendők voltak-e ahhoz, hogy a 2. intézkedést – amennyiben az a Salromra vonatkozott – betudják az államnak. Következésképpen, még ha feltételezzük is, hogy e körülmények 2015-ben még mindig relevánsak voltak, a Törvényszék nem helyettesítheti a Bizottság hiányzó értékelését a sajátjával.

179 Következésképpen a felperessel egyetértve meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy a Salromnak az átszervezési terv jóváhagyása melletti szavazata betudható volt az államnak.

– *A CET Govora szavazatának az állammal szembeni betudhatóságáról*

180 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz semmilyen értékelést arra vonatkozóan, hogy a CET Govora által az átszervezési tervvel kapcsolatban leadott szavazat betudható volt-e az államnak. Márpedig a CET Govora nem írta alá a memorandumot, következésképpen pedig valószínűtlen, hogy e memorandum befolyásolhatta volna a CET Govora szavazatát. Ezenkívül a felperes szerint a megtámadott határozat (195) preambulumbekkezdésében említett azon határozatok, amelyeket a Vâlcea megyei tanács, vagyis az a közjogi jogalany hozott, amellyel kapcsolatban a megtámadott határozat (194) preambulumbekkezdéséből kitűnik, hogy ő a CET Govora egyetlen részvényese, nem vonatkoztak a 3. intézkedésre.

181 A Bizottság lényegében azt állítja, hogy – mint az kitűnik a megtámadott határozat (196) preambulumbekkezdéséből – a CET Govora magatartásának általános összefüggéseire tekintettel „valószínűtlen”, hogy az államnak nem volt semmilyen befolyása a CET Govorára, figyelembe véve különösen a memorandumot és a nyilvános nyilatkozatokat.

182 A megtámadott határozat (201) és (205) preambulumbekkezdésében a Bizottság azon következtetésének alátámasztása érdekében, amely szerint a CET Govora által az átszervezési terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható az államnak, kifejezetten utalt a 2. intézkedés állammal szembeni betudhatóságával kapcsolatos elemzésére, amennyiben az a CET Govorára vonatkozott, amely a felperes hitelezője, és többek között villamos energiát és gőzt szállít neki. Így a megtámadott határozat (201) preambulumbekkezdésében a Bizottság utalt e határozat (200) preambulumbekkezdésre, amely a 2. intézkedés állammal szembeni betudhatóságával kapcsolatos elemzés következtetéseket levonó pontja, ezt az átfogó utalást pedig ezért akként kell érteni, hogy az a 2. intézkedés állammal szembeni betudhatóságával kapcsolatos elemzés keretében ennek érdekében kiemelt elemek összességére vonatkozik. E tekintetben a Bizottság kiemelte mindenekelőtt azt, hogy a CET Govora teljes egészében az állam tulajdonában állt, majd azt, hogy a felperes részére történő térítésmentes villamosenergia-szállítások folytatása, amely a 2. intézkedés tárgyát képezte, a Vâlcea megyei tanács több határozatának végrehajtásaképpen történt, végül pedig, hogy a „tágabb összefüggés[ek]” azt mutatják, hogy „valószínűtlen lenne azt feltételezni, hogy a CET Govora mentes volt bármilyen állami befolyás alól” (a megtámadott határozat (194)–(198) preambulumbekkezdése). Ezenkívül a megtámadott határozat

- 6.1.1.3 pontjában a Bizottság általánosságban utalt a memorandumnak a felperes bizonyos hitelezői általi aláírására és a nyilvános nyilatkozatokra annak érdekében, hogy a 3. intézkedés államnak való betudhatóságát igazolja.
- 183 E tekintetben ki kell emelni, hogy nem vitatott, hogy a CET Govora a 3. intézkedés elfogadása idején állami vállalat volt. Ugyanakkor, mint az a fenti 170. pontban megállapítást nyert, az ítélkezési gyakorlat szerint nem lehet vélelmezni valamely intézkedés államnak való betudhatóságát önmagában azon körülmény alapján, hogy ezt az intézkedést állami vállalat tette meg.
- 184 A fenti 171. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében ugyanis a Bizottságnak figyelembe kell vennie a releváns valószínűsítő körülmények összességét annak megállapítása érdekében, hogy a CET Govora által a 3. intézkedés keretében tanúsított magatartás betudható volt-e az államnak.
- 185 E tekintetben a Bizottság nem hivatkozhat érvényesen a memorandumra, mivel azt a CET Govora még csak alá sem írta. Végeredményben, még ha feltételezzük is, hogy a CET Govora figyelembe vette a memorandumot a 3. intézkedés keretében leadott szavazata során, ez nem változtat azon, hogy – mint az a fenti 173. pontban megállapításra került – a memorandum kifejezetten kimondta, hogy aláíróival szemben nem áll fenn semmilyen kötelezettség arra, hogy lemondjanak a felperessel szemben fennálló követeléseikről, elfogadjanak egy adott átszervezési tervet, vagy általánosabban arra, hogy a felperessel szemben bármilyen szerződéses vagy más jogról lemondjanak. A nyilvános nyilatkozatokat illetően elegendő utalni a fenti 136. pontra.
- 186 Ami a 2. intézkedés keretében a megtámadott határozatban kiemelt azon valószínűsítő körülményeket illeti, amelyekre a Bizottság utalt, meg kell állapítani, hogy azok a 2012 szeptemberétől 2013 januárjáig terjedő időszakra vonatkoznak, és hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz egyetlen olyan elemet sem, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy ezek az elemek 2015-ben, a 3. intézkedés elfogadása során még mindig időszerűek voltak, hozzátevé, hogy a fenti 177. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint annak elemzéséhez, hogy a betudhatósággal kapcsolatos kritérium teljesült-e, abból az időpontból kell kiindulni, amikor az intézkedést elfogadták.
- 187 Ráadásul a CET Govora magatartására vonatkozó, a 2. intézkedés keretében kiemelt bizonyos elemek nem relevánsak annak vizsgálata szempontjából, hogy a CET Govora által az átszervezési terv mellett leadott szavazat betudható volt-e az államnak. Így, mint azt a felperes is állítja, a Vâlcea megyei tanács által hozott, a megtámadott határozat (29), (85) és (195) preambulumbekzdésében említett határozatok kizárólag a 2. intézkedésre vonatkoztak, és nem álltak összefüggésben az átszervezési terv jóváhagyásával, amelyre több mint két évvel később került sor.
- 188 Ami a „tágabb összefüggés[ek]” azon elemeit illeti, amelyekre a megtámadott határozat (196) és (197) preambulumbekzdése utal, azok közvetlenül nem relevánsak azon kérdés szempontjából, hogy a CET Govora által az átszervezési terv mellett leadott szavazat betudható volt-e az államnak. A Bizottság ugyanis nem határozza meg egyértelműen azt a kapcsolatot, amelyet egyrészt azon tény között állít fel, hogy a nemzeti büntetőbíróságok a CET Govora elnök-vezérigazgatóját a 2011 októbere és 2014 júliusa közötti időszakban elkövetett hivatali visszaélés és befolyással való üzérkedés miatt elítélték, másrészt pedig a CET Govora által az átszervezési terv mellett leadott szavazat között. Hasonlóképpen nem releváns az a tény, hogy a CET Govora elnök-vezérigazgatója ezt követően, 2012 októbere és 2013 februárja között a

felperes elnök-vezérigazgatója volt, 2013 februárját követően pedig újra a CET Govora elnök-vezérigazgatója lett. Azonkívül ugyanis, hogy ez a körülmény szintén olyan időszakra vonatkozik, amely megelőzi a 3. intézkedéssel érintett időszakot, önmagában az a tény, hogy valamely természetes személyt eltérő időpontokban két állami vállalat elnök-vezérigazgatójának neveztek ki, nem jelenti azt, hogy az e vállalkozások közül az egyik által két évvel később végzett cselekmények betudhatók lennének az államnak.

189 Ennélfogva, mivel a megtámadott határozat nem tartalmaz egyéb releváns és egyidejű valószínűsítő körülményeket, a felperessel egyetértve meg kell állapítani, hogy a Bizottságnak nem sikerült a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy a CET Govora által az átszervezési terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható volt az államnak.

– *Az ANE szavazatának az állammal szembeni betudhatóságáról*

190 A megtámadott határozatban a Bizottság azt a következtetését, amely szerint az ANE által az átszervezési terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható volt az államnak, többek között arra alapította, hogy az ANE olyan nemzeti érdekű közintézmény, amely jogi személyiséggel rendelkezik, és amelyet a központi vízügyi hatóság koordinál; az ANE célja többek között az, hogy a nemzeti stratégiát és politikát alkalmazza a vízforrásokkal való gazdálkodás terén, biztosítsa az e területre vonatkozó szabályozások tiszteletben tartását, kezelje és üzemeltesse a nemzeti vízgazdálkodási rendszer infrastruktúráját, valamint gondoskodjon számos nemzeti és társadalmi érdekű tevékenység folytatásáról; az igazgatótanácsának tagjait a központi vízügyi hatóság vezetőjének utasítása alapján nevezik ki, e tagok között pedig az államháztartási minisztériumot és a központi vízügyi hatóságot egy-egy fő képviseli, továbbá hogy az ANE vezérigazgatóját a központi vízügyi hatóság vezetőjének utasítása alapján nevezik ki, függesztik fel vagy mentik fel a hivatalából, valamint hogy a bevételeit és a kiadásait az igazgatótanács hagyja jóvá a központi vízügyi hatóság vezetőjének beleegyezésével.

191 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban összekevert két különböző intézményt. Különösen, a megtámadott határozat (67) preambulumbekzdésében szereplő 1. táblázatban, „[A] fizetésképtelenség[ről szóló román] törvény 96. cikke szerinti, biztosíték nélküli hitelezők” kategóriáján belül az ANE-re tett utalás téves, mivel e követelés egy másik közintézményt, nevezetesen a nemzeti vízügyi hatóságot – az Olt vízgyűjtő területének hatóságát (a továbbiakban: ANE-ABO) illeti meg. A felperes szerint az ANE-ABO az átszervezési terv mellett szavazott, miközben az ANE nem szavazott sem az említett terv mellett, sem pedig az ellen. Következésképpen a megtámadott határozatban a Bizottság elmulasztotta megvizsgálni az ANE-ABO által leadott szavazat államnak való betudhatóságát.

192 A Bizottság kiemeli, hogy az ANE-ABO az ANE tizenegy regionális fióktelepének egyike. A megtámadott határozat (212)–(217) preambulumbekzdésében az ANE-re vonatkozóan kifejtett megfontolások e fióktelepre is vonatkoznak.

193 A felperes lényegében annak kijelentésére szorítkozik, hogy a Bizottság tévedésből olyan szervre hivatkozott, amely nem felel meg annak a szervnek, amelynek a felperessel szemben követeléseai vannak. Márpedig a felperes nem vitatja sem a Bizottság által az ellenkérelmében kiemelt azon tényt, hogy az ANE-ABO az ANE egyik fióktelepe, sem pedig a Bizottság azon következtetését, amely szerint lényegében a megtámadott határozat (212)–(217) preambulumbekzdésében az ANE-re vonatkozóan kifejtett megfontolások *mutatis mutandis* alkalmazandók a fióktelepre is. Ellenkező bizonyíték hiányában ugyanis a megtámadott határozatban az ANE-re vonatkozóan kiemelt tényezők a fióktelepeire is érvényesek.

194 Ilyen körülmények között, jóllehet kétségkívül sajnálatos, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban összekeverte az ANE-t a fióktelepével, legfeljebb olyan alaki hibáról van szó, amely nincs hatással a megtámadott határozat megalapozottságára.

195 Következésképpen a felperes által e tekintetben előadott érveket el kell utasítani.

– *Közbenső következtetések*

196 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban a Bizottságnak sikerült bizonyítania, hogy az AAAS által és az ANE fióktelepe által az átszervezési terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható volt az államnak. Ezzel szemben nem sikerült a jogilag megkövetelt módon bizonyítania a Salrom és a CET Govora által e terv keretében leadott szavazatnak az állammal szembeni betudhatóságát.

ii) Az átszervezési terv államnak való betudhatóságáról

197 Először is, a megtámadott határozat (201) preambulumbekzdésében a Bizottság lényegében azt állította, hogy a 3. intézkedés betudható volt az államnak, mivel az átszervezési tervet az AAAS vagy a CET Govora beleegyezése nélkül nem lehetett jóváhagyni.

198 Ez a következtetés azonban téves.

199 Egyrészt, mint az kitűnik a fenti 180–189. pontból, a Bizottságnak nem sikerült a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy a CET Govora által az átszervezési terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható volt az államnak.

200 Másrészt, még ha feltételezzük is, hogy a CET Govora által az átszervezési terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható volt az államnak, a felperessel egyetértve rá kell mutatni arra, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat (201) preambulumbekzdésében levont következtetés nem egyeztethető össze a fizetésképtelenségre vonatkozó nemzeti szabályoknak a megtámadott határozatban szereplő ismertetésével.

201 E tekintetben a megtámadott határozat (42) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a 2006. április 5-i legea n° 85 privind procedura insolventei (a fizetésképtelenségi eljárásokról szóló 85. sz. törvény, a továbbiakban: a fizetésképtelenségről szóló román törvény) (Monitorul Oficial al României, Partea I, 359. sz., 2006. április 21.) 100. és 101. cikke értelmében az átszervezési tervet akkor kell elfogadottnak tekinteni, ha a hitelezői kategóriák abszolút többsége a terv mellett szavaz, feltéve hogy a hátrányos helyzetű kategóriák legalább egyike elfogadja a tervet. A tervet akkor kell egy adott hitelezői kategória által elfogadottnak tekinteni, ha e kategórián belül a tervet elfogadják azok a hitelezők, akik az e kategóriához tartozó követelések értékének abszolút többségével rendelkeznek.

202 Ezenkívül a megtámadott határozat (43) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a fizetésképtelenségről szóló román törvény 3. cikkének (21) bekezdése értelmében „hátrányos helyzetű kategória” alatt a követelések olyan kategóriáját kell érteni, amelyre vonatkozóan az átszervezési terv többek között azt írja elő, hogy a követelés összege csökken.

203 A jelen esetben, mint az kitűnik a megtámadott határozat (67) preambulumbekzdésében szereplő 1. táblázatból, a felperes hitelezőit öt kategóriába sorolták, ami azt jelentette, hogy a terv jóváhagyásához e kategóriák közül legalább háromnak a terv mellett kellett szavaznia. Nem

vitatott, hogy a jelen ügyben a hitelezők e kategóriái közül mindegyik olyan volt, amely a fizetésektelenségről szóló román törvény 3. cikkének (21) bekezdése értelmében vett hátrányos helyzetű kategóriának minősült, mint az kitűnik a megtámadott határozat 42. lábjegyzetéből.

204 Ugyanezen táblázatból kitűnik továbbá, hogy az AAAS és a CET Govora együttesen csak két kategóriában rendelkezett a követelések értékének abszolút többségével, nevezetesen a „kölségvetési hitelezők” és „a fizetésektelenség[ről szóló román] törvény 96. cikke szerinti, biztosíték nélküli hitelezők” kategóriájában, mint azt egyébként a megtámadott határozat (201) preambulumbekzdésében a Bizottság is elismeri.

205 Következésképpen az AAAS és a CET Govora nem rendelkezett az ahhoz szükséges többséggel, hogy önmagukban jóváhagyják az átszervezési tervet.

206 A megtámadott határozat (205) preambulumbekzdésében kiemelt azon tény, amely szerint egy harmadik kategória, nevezetesen a munkavállalók kategóriája „magától értetődően” előnyben részesítette a tervet, mivel az a munkavállalók követeléseivel kapcsolatában semmilyen csökkentést nem írt elő, nem releváns, mivel a Bizottság soha nem állította, hogy a munkavállalók szavazata betudható lett volna az államnak.

207 Ráadásul a Bizottság nem bizonyította, hogy az AAAS és a CET Govora együttesen meg tudta volna akadályozni az átszervezési terv elfogadását. Épp ellenkezőleg, a különböző hitelezők szavazatainak irányára vonatkozó, a megtámadott határozat (74) preambulumbekzdésében és a Románia 2018. májusi észrevételeinek 75. pontján belüli táblázatban szereplő információkból kitűnik, hogy azon hitelezők száma, akik az említett terv mellett szavaztak, elegendő volt ahhoz, hogy e tervet úgy lehessen tekinteni, mint amelyet a hitelezők öt kategóriájából három elfogadott, beleértve legalább egy „hátrányos helyzetű kategóriát”, még abban az esetben is, ha az AAAS és a CET Govora az átszervezési terv ellen szavazott volna.

208 Harmadrészt, az AAAS-t és az ANE fióktelepét, amelyek szavazata betudható volt az államnak, mint azt a Bizottság helyesen megállapította, együttesen csak egyetlen kategóriában, nevezetesen a költségvetési hitelezők kategóriájában illette meg a követelések abszolút többsége. Következésképpen önmagukban nem lettek volna képesek sem arra, hogy elfogadtassák az átszervezési tervet, sem pedig arra, hogy megakadályozzák annak a hitelezői választmány általi jóváhagyását.

209 Negyedrészt, még ha feltételezzük is, hogy a CET Govora által az átszervezési terv jóváhagyása mellett leadott szavazat betudható volt az államnak, és azt hozzá kellett számítani az AAAS által és az ANE fióktelepe által leadott szavazatokhoz, meg kell állapítani, hogy ezek együttesen csak két kategóriában, vagyis a „kölségvetési hitelezők” és „a fizetésektelenség[ről szóló román] törvény 96. cikke szerinti, biztosíték nélküli hitelezők” kategóriájában rendelkeztek a követelések értékének abszolút többségével. Ezenkívül még abban az esetben is, ha az említett hitelezők az átszervezési terv ellen szavaztak volna, az említett terv mellett szavazó hitelezők száma elegendő lett volna ahhoz, hogy e tervet úgy lehessen tekinteni, mint amelyet a hitelezők öt kategóriájából három elfogadott, beleértve legalább egy hátrányos helyzetű kategóriát. Következésképpen e hitelezők önmagukban nem lettek volna képesek sem arra, hogy elfogadtassák az átszervezési tervet, sem pedig arra, hogy megakadályozzák annak a hitelezői választmány általi jóváhagyását.

210 Másodszor, el kell utasítani a megtámadott határozat (202) preambulumbekzdésében megfogalmazott azon állítást, amelynek lényege, hogy a 3. intézkedés azért tudható be az államnak, mert az átszervezési tervet felszámolóbiztos „készítette”, aki az államhatalom része. A

megtámadott határozat (41) preambulumbekzdéséből ugyanis kitűnik, hogy a felszámolóbiztos „elkészíti [helyesen: előkészíti]” az átszervezési tervet, amelyet azután a hitelezőknek meg kell vizsgálniuk és jóvá kell hagyniuk. A felszámolónak tehát nincs hatásköre az átszervezési terv elfogadására.

- 211 Harmadszor, kétségkívül igaz, mint azt a Bizottság is hangsúlyozza, hogy a hatáskörrel rendelkező bíróságnak, amely az állam egyik szerve, az alkalmazandó nemzeti jogszabályokkal összhangban szintén jóvá kell hagynia a tervet. E bíróság ugyanakkor nem hagyhat jóvá olyan tervet, amelyet a hitelezők nem fogadtak el. Valójában a Bizottság álláspontja, ha követnénk, azt jelentené, hogy a valamely fizetéseptelenségi eljárás keretében elfogadott összes átszervezési tervet betudhatónak tekintenénk az állammal szemben önmagában amiatt, hogy az eljárásban felszámolóbiztos és bíróság is részt vett.
- 212 A Bizottság e tekintetben nem alapíthat semmilyen érvet a 2016. október 26-i DEI és Bizottság kontra Alouminion tis Ellados ítéletre (C-590/14 P, EU:C:2016:797, 59., 77. és 81. pont), valamint a 2016. március 3-i Simet kontra Bizottság ítéletre (T-15/14, EU:T:2016:124, 38., 44. és 45. pont). Meg kell ugyanis állapítani, hogy az ezen ügyekben szóban forgó támogatási intézkedések egyáltalán nem voltak összehasonlíthatók a jelen ügy tárgyát képező 3. intézkedéssel. A fent említett első ítélet alapjául szolgáló ügy olyan állami támogatásra vonatkozott, amelyet alumíniumgyártóknak nyújtottak, és amelyet a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság ideiglenes intézkedés tárgyában hozott végzése módosított, meghosszabbítva a villamosenergia-ellátás kedvezményes díjszabásának alkalmazását. A fent említett második ítélet alapjául szolgáló ügy olyan állami támogatásra vonatkozott, amelyet az olasz hatóságok egy nemzeti bíróság végzésének végrehajtása keretében nyújtottak. Ezekben az ügyekben a szóban forgó támogatási intézkedések – amelyek jellege és tárgya egyáltalán nem hasonlítható össze egy fizetéseptelenségi eljárás keretében elfogadott átszervezési terv jellegével és tárgyával – állami eredetűek voltak, míg a jelen ügyben a felperes tartozásai egy részének elengedéséről szóló határozatot – mint azt maga a Bizottság is kiemelte – a felperes hitelezői, nem pedig a felszámolóbiztos vagy a hatáskörrel rendelkező bíróság hozta meg.
- 213 Negyedszer, a megtámadott határozatnak többek között a (203)–(205) és (209) preambulumbekzdésében szereplő azon állítást, amely szerint lényegében a memorandum és a nyilvános nyilatkozatok létezése azt bizonyítja, hogy a 3. intézkedés teljes egészében betudható volt az államnak, a fenti 128. és 136. pontban kifejtett indokok alapján el kell utasítani.
- 214 Közelebbről, nem releváns a megtámadott határozat (205) preambulumbekzdésében kiemelt azon tény, hogy a memorandum aláírói és a CET Govora együttesen négy hitelezői csoportban is rendelkeztek a szükséges többséggel. Egyrészt ugyanis a Bizottság soha nem állította – nemhogy bizonyította volna –, hogy a memorandumot aláíró magánbankok szavazata betudható volt az államnak. Másrészt, az Electrica és a Salrom szavazatait illetően elegendő utalni a fenti 156. és 167-179. pontra, míg ami a CET Govorát illeti, az még csak alá sem írta e memorandumot. A Bizottság tehát a megtámadott határozat (206) preambulumbekzdésében nem juthatott volna arra a következtetésre, hogy a memorandum lehetővé tette a szükséges többség megszerzését a hitelezői választmányon belül.
- 215 A fentiekből következik, hogy a Bizottságnak nem sikerült a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy a 3. intézkedés betudható az államnak, és hogy ennélfogva állami támogatásnak minősül.

b) Az 1. és 2. intézkedésre vonatkozó, a gazdasági előny fennállásával kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapított jogalapokról

- 216 Először is, a megtámadott határozat (219) preambulumbekzdésében a Bizottság kiemelte, hogy a támogatás szelektív jellegével kapcsolatban nem merülnek fel nehézségek, mivel az 1. és 2. intézkedést kizárólag a felperesnek ítélték oda, míg más vállalkozások – tartozzanak azok a petrokémiai ágazathoz vagy olyan egyéb ágazatokhoz, amelyek az említett intézkedések által követett célokra tekintettel hasonló jogi és ténybeli helyzetben vannak – nem részesültek ezekből az intézkedésekből.
- 217 Másodszor, a megtámadott határozat (221) és (222) preambulumbekzdésében a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a magánhitelező kritériuma a jelen ügyben nem alkalmazható.
- 218 Harmadszor, a megtámadott határozat (223) preambulumbekzdésében a Bizottság kifejtette, hogy „[a] teljesség kedvéért” mégis megvizsgálta, hogy a szóban forgó intézkedések megfelelnek-e a magánhitelező kritériumának. Így a Bizottság e kritériumot alkalmazta a megtámadott határozat 6.1.2.1. pontjában (a (224)–(243) preambulumbekzdés) az 1. intézkedésre, a 6.1.2.2. pontjában (a (244)–(263) preambulumbekzdés) pedig a 2. intézkedésre, és arra a következtetésre jutott, hogy ezek az intézkedések szelektív gazdasági előnyt biztosítottak a felperesnek, kivéve a felperes tevékenységeire vonatkozó azon segítséget, amelyet a Salrom a 2. intézkedés keretében nyújtott, mivel e vállalkozás a Bizottság szerint úgy járt el, mint egy magánhitelező, és így semmilyen gazdasági előnyt nem biztosított a felperesnek.
- 219 A felperes vitatja a Bizottság azon következtetéseit, amelyek szerint egyrészt, a magánhitelező kritériuma a jelen ügyben nem volt alkalmazható, másrészt pedig az 1. és 2. intézkedés keretében gazdasági előnyt nyújtottak neki, a fenti 218. pontban megjelölt mértékben.
- 220 Mindjárt az elején pontosítani kell, hogy már nem szükséges megvizsgálni a felperes azon jogalapját, amelyet a 3. intézkedés keretében nyújtott gazdasági előny fennállásával kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibákra alapít. Mint azt ugyanis a fenti 156. és 215. pont is kiemelte, a Bizottság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy ez az intézkedés állami források átruházásával járt volna, és betudható lett volna az államnak, ami elegendő annak megállapításához, hogy a 3. intézkedés nem minősül állami támogatásnak, figyelembe véve az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése szerinti feltételek együttes jellegét, mint az kitűnik a fenti 138. pontban hivatkozott ítélezési gyakorlatból.

1) A magánhitelező kritériumának alkalmazhatóságáról

- 221 A megtámadott határozat (221) és (222) preambulumbekzdésében a Bizottság megállapította, hogy ellentétben azzal, amit Románia a közigazgatási eljárás során állított, a piacgazdasági szereplő kritériuma a jelen ügyben nem alkalmazható, lényegében azért, mert Románia folyamatosan és egyértelműen közhatalmi minőségében járt el annak érdekében, hogy a felperest megmentse a csődtől – ideértve azt is, amikor ezt a nyilvános nyilatkozatok és a memorandum útján tette –, nem pedig a felperes tőkéjébe befektető részvényesként vagy a felperes hitelezőjeként.
- 222 A megtámadott határozat (222) preambulumbekzdése e tekintetben e határozatnak „[a] (204) és a későbbi”, valamint a (274) és (276) preambulumbekzdésére utal. Márpedig mindjárt az elején ki kell emelni, hogy ezek az utalások láthatóan nem tartalmaznak semmilyen további elemet a megtámadott határozat (221) és (222) preambulumbekzdésében kifejtett indokokhoz képest. A

megtámadott határozat „(204) és a későbbi” preambulumbekzdései ugyanis többek között a nyilvános nyilatkozatokra utalnak, amelyeket a megtámadott határozat (222) preambulumbekzdése már említett, míg e határozat (274) és (276) preambulumbekzdése a magánhitelező kritériumának az alkalmazására, nem pedig az alkalmazhatóságára vonatkozik a 3. intézkedés sajátos keretében.

- 223 E kritérium alkalmazhatóságát illetően a felperes lényegében azt állítja, hogy a szóban forgó intézkedések nem foglalják magukban az állam részéről közhatalmi jogosítványok gyakorlását, mint azt az is bizonyítja, hogy ezeket az intézkedéseket magánhitelezők is megtehették volna, és ténylegesen meg is tették. Ezenkívül ezen intézkedések jellege, tárgya, a háttérüket képező összefüggések, az általuk követett célkitűzések és a rájuk vonatkozó szabályok szintén arra utalnak, hogy az említett kritériumot a jelen ügyben alkalmazni kell. A felperes szerint sem a memorandum, sem pedig a nyilvános nyilatkozatok nem alkalmasak arra, hogy kizárják az említett kritérium alkalmazhatóságát.
- 224 A Bizottság vitatja a felperes érveit. Lényegében azt állítja, hogy a magánhitelező kritériuma a jelen ügyben azért nem alkalmazható, mert amikor Románia elfogadta a szóban forgó intézkedéseket, közhatalmi minőségében járt el, nem pedig magánhitelezőként, amint azt a memorandum és a nyilvános nyilatkozatok is bizonyítják.
- 225 Emlékeztetni kell arra, hogy a magánhitelező tesztje és a magánbefektető tesztje a piacgazdasági szereplő kritériumának olyan sajátos kifejeződései, amelyeket annak vizsgálata céljából alkalmaznak, hogy egy állami hitelező, illetve egy állami befektető magatartása állami támogatást eredményezhet-e.
- 226 Az ítélezési gyakorlat szerint különbséget kell tenni az állam által egyrészt valamely vállalkozás részvényeseként, másrészt pedig közhatalomként eljárva betöltött szerep között. Így a magánbefektető kritériuma akkor alkalmazható, ha az érintett tagállam részvényesi minőségében, nem pedig közhatalmi minőségében nyújt gazdasági előnyt valamely vállalkozásnak. Annak értékeléséhez, hogy valamely intézkedés az állam részvényesi minőségében, nem pedig közhatalmi minőségében történik-e, olyan átfogó értékelést kell végezni, amely figyelembe veszi különösen az intézkedés jellegét és tárgyát, a háttérét képező összefüggéseket, az elérni kívánt célt és az említett intézkedésre vonatkozó szabályokat (lásd ebben az értelemben: 2012. június 5-i Bizottság kontra EDF ítélet, C-124/10 P, EU:C:2012:318, 80., 81. és 86. pont).
- 227 Ha valamely tagállam a közigazgatási eljárás során a magánbefektető kritériumára hivatkozik, kétség esetén az ő feladata egyértelműen, továbbá objektív, ellenőrizhető és az intézkedéssel egy időből származó szempontok alapján bizonyítani, hogy a végrehajtott intézkedés az ő részvényesi minőségéből ered. Ha az érintett tagállam a követelményeknek megfelelő jellegű adatokat juttat el a Bizottsághoz, a Bizottság feladata olyan átfogó mérlegelés lefolytatása, amely a tagállam által szolgáltatott adatokon kívül figyelembe vesz minden egyéb releváns adatot. A Bíróság ugyanakkor pontosította, hogy a magánbefektető kritériuma nem minősül olyan kivételnek, amelyet csak valamely tagállam kérelmére lehetne alkalmazni, hanem – amennyiben alkalmazandó – azon körülmények között szerepel, amelyeket a Bizottság az állami támogatás fennállásának megállapítása során köteles figyelembe venni. Következésképpen, amennyiben e kritérium alkalmazhatónak tűnik, a Bizottság feladata, hogy az érintett tagállamot felhívja mindazon releváns információk szolgáltatására, amelyek lehetővé teszik a Bizottság számára annak ellenőrzését, hogy e kritérium alkalmazhatóságának és alkalmazásának feltételei teljesülnek-e, az ilyen információk vizsgálatát pedig a Bizottság csak akkor tagadhatja meg, ha az előterjesztett

bizonyítékok a kérdéses beruházás végrehajtásáról szóló döntés meghozatalát követően keletkeztek (lásd ebben az értelemben: 2012. június 5-i Bizottság kontra EDF ítélet, C-124/10 P, EU:C:2012:318, 82-86., 103. és 104. pont).

- 228 A Bíróságnak volt alkalma pontosítani azt is, hogy ha valamely állami hitelező fizetési könnyítést biztosít egy vállalkozás vele szemben fennálló tartozására, a magánhitelező kritériuma főszabály szerint alkalmazandó (lásd ebben az értelemben: 2013. január 24-i Frucona Košice kontra Bizottság ítélet, C-73/11 P, EU:C:2013:32, 71. pont).
- 229 Ezenkívül a Bíróság hangsúlyozta, hogy a tagállami cselekvés gazdasági jellege kell, hogy képezze a magánhitelező kritériumának alkalmazhatóságával kapcsolatos elemzés „kiindulópontját”, ha pedig úgy tűnik, hogy a magánhitelező kritériuma alkalmazható lehet, a Bizottság feladata, hogy ezt az esetet bármilyen, erre irányuló kérelemről függetlenül megvizsgálja (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 25. és 27. pont).
- 230 Bizonyos esetekben a magánbefektető kritériumának alkalmazhatósága a szóban forgó intézkedésnek már a jellegénél fogva vélelmezhető (lásd ebben az értelemben: 2018. december 11-i BTB Holding Investments és Duferco Participations Holding kontra Bizottság ítélet, T-100/17, nem tették közzé, EU:T:2018:900, 53. pont).
- 231 A jelen ügyben ki kell emelni, hogy a megtámadott határozat (221) és (222) preambulumbekzdésében a Bizottság a magánhitelező kritériumának alkalmazhatatlanságára vonatkozó következtetését lényegében a memorandum és a nyilvános nyilatkozatok létezésére alapította. Márpedig, mivel a Bizottság az említett memorandumot és az említett nyilatkozatokat nem minősítette állami támogatásnak, azokat kizárólag olyan kontextusbeli elemeknek kell tekinteni, amelyekbe a szóban forgó intézkedések illeszkednek.
- 232 A Bizottság ezáltal nem végezte el az összes releváns tényező – különösen az intézkedés jellegével és tárgyával, az elérni kívánt céllal és az intézkedésre vonatkozó szabályokkal kapcsolatos tényezők – átfogó értékelését, mint azt a fenti 226. és 227. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat megköveteli.
- 233 Kétségek nélkül nem zárható ki, hogy a megtámadott határozatot akként lehessen értelmezni, mint amely közvetetten ugyan, de szükségképpen arra utal, hogy a Bizottság szerint a kontextusbeli elemek a jelen ügyben annyira jelentősek voltak, hogy önmagukban elegendőek voltak annak megállapításához, hogy a magánhitelező kritériuma nem alkalmazható, függetlenül az ítélkezési gyakorlatból eredő egyéb tényezőktől.
- 234 A felperes ugyanakkor azt állítja, hogy ezek az egyéb tényezők azt bizonyították, hogy a magánhitelező kritériuma a jelen ügyben igenis alkalmazandó.
- 235 Meg kell tehát vizsgálni, hogy az 1. és 2. intézkedés jellegével és tárgyával, a háttérüket képező összefüggésekkel, az általuk elérni kívánt céllal és a rájuk vonatkozó szabályokkal kapcsolatos releváns tényezők összességét figyelembe véve a Bizottság tévedett-e, amikor megállapította, hogy a magánhitelező kritériuma nem alkalmazható az 1. és 2. intézkedésre.
- 236 Először is, ami az 1. és 2. intézkedés tárgyát és jellegét illeti, a fenti 99. pontból következik, hogy az 1. intézkedés lényegében az AAAS követeléseinek esetleges végrehajtásának célszerűségét, ütemezését és módjait érinti. Ilyen döntési helyzettel bármely magánhitelező is szembesülhetne.

- 237 Hasonlóképpen, a 2. intézkedés azokra a módokra vonatkozik, amelyek mellett folytatni kell vagy meg kell szakítani a valamely nehéz helyzetben lévő vállalkozás részére történő nyersanyagszállításokat. Ilyen döntési helyzettel bármely magánszolgáltató is szembesülhetne.
- 238 Az 1. és 2. intézkedés tehát alapvetően gazdasági jellegű, és mint ilyen nem jár közhatalmi jogkörök gyakorlásával.
- 239 Másodszor, azon kontextust illetően, amelybe ezek az intézkedések illeszkednek, egyrészt meg kell jegyezni, hogy – mint azt a felperes is kiemeli – az 1. és 2. intézkedés szempontjából releváns időszak 2012 szeptemberében kezdődött, míg a memorandumot 2012. november 23-án írták alá. Így az 1. és 2. intézkedést nagyjából két hónappal a memorandum aláírása előtt hajtották végre, vagyis e memorandum nem lehetett ezen intézkedések elfogadásának indoka.
- 240 Másrészt, mint azt a felperes állítja, és mint az a fenti 124. pontban is megállapítást nyert, a memorandum egyetlen záradéka sem követelte meg az AAAS-tól, hogy a felperessel szemben ne hajtsa végre a követeléseit. Ami a CET Govorát, vagyis a 2. intézkedés keretében érintett egyedüli támogatásnyújtót illeti, az még csak nem is aláírója a memorandumnak.
- 241 Harmadrészt, mint azt a fenti 127. pont is kiemelte, a memorandum aláírása nem akadályozta meg az aláírók némelyikét abban, hogy magánhitelezőként járjanak el.
- 242 A nyilvános nyilatkozatokat illetően elegendő utalni a fenti 130-136. pontra, amelyekből kitűnik, hogy e nyilatkozatok az állam részéről nem tartalmaztak olyan egyértelmű, pontos, konkrét és határozott kötelezettségvállalásokat, amelyek megkövetelték volna az AAAS-tól és a CET Govorától, hogy közhatalmi jogkörök gyakorlásával jellemezhető magatartást tanúsítsanak (lásd ebben az értelemben: 2015. július 2-i Franciaország és Orange kontra Bizottság ítélet, T-425/04 RENV és T-444/04 RENV, EU:T:2015:450, 235-245. pont).
- 243 Harmadszor, az 1. és 2. intézkedés célkitűzéseit illetően utalni kell a fenti 111. és 112. pontra, amelyekből kitűnik, hogy az 1. intézkedésnek semmilyen egyértelmű célkitűzés nem tulajdonítható, míg a 2. intézkedés azt a célt követi, hogy magának a CET Govorának az életképességét tartsa fenn.
- 244 Negyedszer, ami az 1. és 2. intézkedésre vonatkozó szabályokat illeti, azok sem foglalják magukban közhatalmi jogkörök gyakorlását.
- 245 Az 1. intézkedésre alkalmazandó szabályok ugyanis lényegében azok, amelyek a követelések végrehajtási eljárásaira vonatkoznak. Jóllehet igaz, hogy léteznek az államot megillető tartozások behajtásáról szóló olyan külön jogszabályok, amelyek rendelkeznek többek között a bírósági határozat nélküli közvetlen végrehajtás lehetőségéről, ez nem változtat azon, hogy az AAAS – amelynek passzív magatartása képezi az 1. intézkedés tárgyát – a jelen ügyben nem élt ezzel a lehetőséggel (lásd az alábbi 266-275. pontot).
- 246 Ami a 2. intézkedést illeti, az lényegében a CET Govora, a Salrom és a felperes között a 2012 szeptemberétől 2013 januárjáig terjedő időszakban fennálló szerződéses jogviszonyokra vonatkozik.
- 247 Következésképpen az 1. és 2. intézkedés jellegéből, tárgyából, kontextusából, céljából és a rájuk vonatkozó jogszabályokból az következik, hogy ezen intézkedések a gazdasági és kereskedelmi szférába tartoztak, és nem kapcsolódtak közhatalmi jogköröknek az állam általi gyakorlásához.

248 Következésképpen a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a magánhitelező kritériuma nem volt alkalmazható az 1. és 2. intézkedésre.

2) A gazdasági előny fennállásáról az 1. intézkedés vonatkozásában

249 A megtámadott határozat 6.1.2.1. pontjában (a (224)–(243) preambulumbekzdés) a Bizottság azt a megállapítást, amely szerint az AAAS a 2012 szeptemberétől 2013 januárjáig terjedő időszakban a követelések végrehajtásának mellőzése és azok felhalmozása folytán gazdasági előnyt biztosított a felperesnek, lényegében azzal indokolta, hogy az AAAS nem úgy járt el, ahogyan azt egy magánhitelező tette volna. Az AAAS ugyanis annak ellenére, hogy tudatában volt a felperes nehéz és romló pénzügyi helyzetének, nem tett olyan intézkedéseket, amelyek arra irányultak volna, hogy megkísérelje végrehajtani a követeléseit, vagy legalábbis hitelezőként kedvezőbb helyzetbe kerüljön.

250 Különösen, a megtámadott határozatban a Bizottság több tényezőre is támaszkodott annak bizonyítása érdekében, hogy az AAAS az 1. intézkedés keretében gazdasági előnyt biztosított a felperesnek, nevezetesen:

- eltérően a 2012. évi határozat elfogadását övező körülményektől, az AAAS által az érintett időszakban a végrehajtás mellőzése és a követelések felhalmozása nem igazolható egy küszöbön álló privatizációs tervvel;
- az érintett időszak kellően hosszú volt ahhoz, hogy az AAAS végrehajtási intézkedéseket tehessen;
- az AAAS a követeléseinek végrehajtása érdekében érvényesíthette volna azokat a különleges jogokat, amelyekkel közigazgatási szervként rendelkezik;
- a 2002. március 28-i legea n° 137 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării (a privatizáció felgyorsítására irányuló intézkedésekről szóló 137. sz. törvény, a továbbiakban: a privatizációról szóló román törvény) (Monitorul Oficial al României, Partea I, 215. sz., 2002. március 28.) nem akadályozta meg az AAAS-t a követeléseinek behajtásában;
- az AAAS nem mutatott be semmilyen, az adott időszakból származó belső jelentést vagy dokumentumot, amely igazolná, hogy úgy járt el, mint egy magánhitelező;
- az AAAS-tól eltérően a felperes egyéb hitelezői intézkedéseket tettek a követeléseik behajtása vagy védelme érdekében;
- a memorandum bizonyítja, hogy az AAAS elfogadta a tartozások behajtásának mellőzését és azok felhalmozását;
- az AAAS hivatkozhatott volna a fizetésektelenségről szóló román törvény rendelkezéseire, amelyek lehetővé tették volna számára, hogy alternatív átszervezési tervet javasoljon;
- az AAAS megfenyegethette volna a felperest fizetésektelenségi eljárás megindításával;
- az AAAS zároltathatta volna a felperes számláit, vagy ingatlanokra vonatkozó zálogjogot jegyeztethetett volna be.

- 251 A felperes ezen elemek mindegyikét vitatja. Lényegében azt állítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy az 1. intézkedés nem felelt meg a magánhitelező kritériumának. A Bizottság ugyanis nem bizonyította, hogy a felperes az AAAS helyzetéhez hasonló helyzetben lévő magánhitelezőtől nyilvánvalóan nem jutott volna hozzá ugyanezen előnyökhöz.
- 252 A Bizottság vitatja a felperes érveit. Azt állítja, hogy a megtámadott határozatban a jogilag megkövetelt módon bizonyította, hogy az AAAS gazdasági előnyt biztosított a felperes számára a vele szemben fennálló követelése végrehajtásának mellőzése és azok felhalmozása folytán.
- 253 Az ítélezési gyakorlat szerint a magánhitelező kritériuma annak megvizsgálására irányul, hogy a kedvezményezett vállalkozás nyilvánvalóan nem jutott volna-e hasonló könnyítésekhez az állami hitelezőhöz lehető legközelebbi helyzetben lévő olyan magánhitelezőtől, aki pénzügyi nehézségekkel küzdő adóstól próbálja visszakövetelni a neki járó összegeket, következésképpen pedig e vállalkozás a rendes piaci feltételeknek megfelelő körülmények között is hozzájuthatott volna-e az állami források felhasználásával rendelkezésre bocsátott előnnyel azonos előnyhöz (lásd: 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 254 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az ítélezési gyakorlat szerint, ha a hitelezők olyan adóssal szembesülnek, amelynek pénzügyi helyzete jelentősen romlik, minden egyes hitelezőnek választania kell a követelése esetleges behajtásának lehetőségeit és módszereit illetően. Választását több tényező befolyásolhatja, például, hogy jelzálog-, elsőbbségi vagy egyszerű hitelező-e, milyen természetűek és terjedelműek az esetleges biztosítékai, hogyan ítéli meg a vállalkozás átszervezésének az esélyeit, illetve milyen előnyt jelentene számára a felszámolás. Következésképpen a Bizottságnak minden egyes szóban forgó közjogi szervezet tekintetében, a fent hivatkozott tényezőket figyelembe véve kell megállapítania, hogy az általuk nyújtott könnyítések nyilvánvalóan nagyobbak-e annál, mint amit egy olyan feltételezett magánhitelező nyújtott volna, aki a kedvezményezett vállalkozás tekintetében hasonló helyzetben van, mint az érintett közjogi szervezet, és aki a neki járó összegeket vissza kívánja követelni (lásd ebben az értelemben: 2011. május 17-i Buczek Automotive kontra Bizottság ítélet, T-1/08, EU:T:2011:216, 84. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 255 Meg kell tehát vizsgálni, hogy a Bizottság a jogilag megkövetelt módon bizonyította-e, hogy az AAAS által, hogy az érintett időszakban nem hajtotta végre a követeléseit, és azokból továbbiakat is felhalmozott, olyan könnyítéseket biztosított a felperes számára, amelyekhez a felperes az AAAS helyzetéhez lehető legközelebbi helyzetben lévő magánhitelezőtől nyilvánvalóan nem jutott volna hozzá a fenti 253. pontban hivatkozott ítélezési gyakorlat értelmében.
- 256 Először is, a felperes azt állítja, hogy ezen intézkedés nagyon rövid időtartama alatt az AAAS azért nem hajtotta végre a követeléseit, mert még mindig kereste azt a megoldást, amely a követelések behajtása szempontjából a lehető legjobb, mint azt a memorandum is tanúsítja. Ezenkívül az érintett időszakban az AAAS még támaszkodhatott a Bizottság által a 2012. évi határozatban levont következtetésekre és az ott kifejtett gazdasági elemzésre, amelyek megerősítették, hogy a tartozás átalakítása és a privatizáció jövedelmezőbb volt, mint a felszámolás. Másfelől, mint azt a fenti 99. pont is kiemelte, a felperes hangsúlyozza – anélkül, hogy ezzel kapcsolatban a Bizottság ellentmondott volna neki –, hogy ezen időszak folyamán a követeléseknek az AAAS általi felhalmozása nem abból állt, hogy ebben az időszakban új követelések keletkeztek volna, hanem kizárólag a már fennálló követelések után esedékes kamatok halmozódásából.

- 257 E tekintetben ki kell emelni, hogy a 2012. évi határozat – amelyet a Bizottság alig hat hónappal azt megelőzően fogadott el, hogy kezdetét vette volna az 1. intézkedéssel érintett időszak – megállapította többek között azt, hogy a felperes tartozásainak tőkévé történő átalakítása nem minősül állami támogatásnak, továbbá hogy a privatizáció előnyösebb lenne, mint a felszámolás, pontosítva, hogy a román hatóságok kötelezettséget vállaltak arra, hogy rövid távon privatizálják a felperest (a 2012. évi határozat (17), (52), (73), (86), (153), (160) preambulumbekzdése és 2. cikke).
- 258 Márpedig a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a felperes privatizációjára tett kísérlet 2012. szeptember 22-én azért hiúsult meg, mert bizonyos kisebbségi részvényesek megakadályozták a tartozásoknak az előirányzat szerinti, részvényekké történő átalakítását.
- 259 Így az 1. intézkedés szempontjából releváns időszak a megtámadott határozat (224) preambulumbekzdése szerint e kísérlet meghiúsulását követően kezdődött. Így a megtámadott határozat szerint az AAAS-nek közvetlenül az említett meghiúsulás után, vagy legfeljebb az azt követő négy hónapon belül érvényesítenie kellett volna a felperessel szemben fennálló követeléseit, vagy más intézkedéseket kellett volna tennie annak érdekében, hogy hitelezőként ugyanebben az időszakban kedvezőbb helyzetbe kerüljön.
- 260 Márpedig egyrészt, mint azt a felperes is állítja, a Bizottság nem bizonyította, hogy az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő magánhitelező ebben az időpontban szükségképpen úgy vélte volna, hogy semmilyen további privatizációs kísérlet nem képzelhető el, mivel a legutóbbi kísérlet nem azért hiúsult meg, mert ne lettek volna potenciális befektetők, továbbá ebben nem játszott szerepet sem a tervezett befektetés jövedelmezősége, sem pedig a felperes pénzügyi helyzete.
- 261 Jóllehet a Bizottság kétségkívül kiemelte, hogy más, ezt megelőzően tett kísérletek szintén meghiúsultak, és hogy ebben az időpontban már nem volt több, a közeljövőre vonatkozó privatizációs terv, mégsem bizonyította, hogy az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő magánhitelező szükségképpen arra számított volna, hogy a felperes privatizációja most már kizárt, figyelembe véve nem csupán azt, hogy a legutóbbi kísérlet meghiúsulásának sajátos okai voltak, hanem azt is, hogy alig hat hónappal korábban maga a Bizottság is úgy ítélte meg, hogy rövid távon elképzelhető egy ilyen lehetőség.
- 262 Másrészt, a felperessel egyetértve meg kell állapítani, hogy az 1. intézkedés releváns időszaka viszonylag rövid volt, vagyis 2012. szeptember 22-től 2013. január 31-ig terjedt, azaz nagyjából négy hónapot ölelt fel. Márpedig, mivel a 2012. évi határozatban a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a privatizációs forgatókönyv előnyösebb volt, mint a felszámolási eljárás, az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő magánhitelező részéről helyénvaló lett volna, ha bizonyos ideig átgondolja a rendelkezésére álló lehetőségeket, ahelyett hogy azonnal a követeléseinek végrehajtásába kezd, amely végrehajtás a felperes felszámolásához vezethetett volna, e forgatókönyv pedig az említett határozat szerint hátrányos lett volna.
- 263 Jóllehet nincsenek szabályok arra, hogy a hitelezőnek milyen gyorsan kell eljárnia a követeléseinek végrehajtása érdekében, nem várható el, hogy a feltételezett magánhitelezők már az első fizetési elmaradásnál a vállalkozás fizetéseképtelenné nyilvánítását követeljék, anélkül hogy bármilyen módon figyelembe vennék e vállalkozás hosszabb távú potenciálját, még ha ugyanakkor nem fogadható el az sem, hogy az állami szervek hosszú időn keresztül tétlenül tűrjék a tartozások felhalmozódását, anélkül hogy akár a legcsekélyebb kilátás is lenne a javulásra (lásd ebben az értelemben: Mischo főtanácsnok Spanyolország kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-480/98, EU:C:2000:305, 36. és 37. pont).

- 264 A magánhitelező kritériuma tehát nem követeli meg, hogy egy nehéz helyzetben lévő vállalkozást azonnal fizetéképtelenné nyilvánítsanak, mivel teljesen elképzelhető, hogy egy jelentős forrásokkal rendelkező magánhitelezőnek érdeke fűződött volna ahhoz, hogy bizonyos ideig fenntartsa az adós vállalkozás tevékenységét, ha az azonnali felszámolás költségei magasabbnak bizonyulnának, mint a támogatás nyújtásának költségei (Poiares Maduro főtanácsnok Spanyolország kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa, C-276/02, EU:C:2004:211, 39. pont).
- 265 Egyébiránt a megtámadott határozat (234) preambulumbekzdésében kiemelt azon tény, amely szerint a felperes felfüggesztette a termelését, a közeljövőben pedig nem volt semmilyen kilátása működési bevételekre, aminek a Bizottság szerint arra kellett volna készítenie az AAAS-t, hogy végrehajtási eljárást indítson, a tények szempontjából részben megalapozatlan. A megtámadott határozat (29) és (244) preambulumbekzdéséből ugyanis kitűnik, hogy 2012. október 24-én, vagyis az 1. intézkedéssel érintett időszak elején a felperes újratekzdte a termelését, vagyis bevételekre tehetett szert.
- 266 Másodsor, a felperes azt állítja, hogy a privatizációról szóló román törvény 16. cikke (5) bekezdésének c) pontja értelmében az AAAS mindaddig jogilag akadályoztatva volt a követeléseinek érvényesítésében, amíg a felperes rendkívüli igazgatási eljárás alatt állt. Márpedig a gazdasági miniszter 2012. július 2-i határozata óta ez volt a helyzet.
- 267 E tekintetben nem vitatott, hogy – mint az kitűnik a megtámadott határozat (228) preambulumbekzdéséből – az államot megillető tartozások behajtására vonatkozó külön jogszabályok, így különösen az 1998. december 15-i ordonanță n° 51 de urgență privind valorificarea unor active ale statului (az állam bizonyos vagyontárgyainak tőkésítéséről szóló 51. sz. sürgősségi rendelet) (Monitorul Oficial al României, Partea I, 482. sz., 1998. december 15.) 50. cikkének (1) és (2) bekezdése olyan különleges jogokat biztosít az AAAS számára, amelyek magukban foglalják többek között azt, hogy az AAAS közvetlenül, a saját végrehajtási szervezete útján, bírósági határozat nélkül végrehajtsa a követeléseit.
- 268 Ugyanakkor a privatizációról szóló román törvény 16. cikke (5) bekezdésének c) pontja megakadályozta a költségvetési hitelezőket abban, hogy végrehajtsák a felperessel szemben fennálló követeléseiket. E rendelkezésnek a tényállás megvalósulása idején alkalmazandó változata ugyanis a következőket írta elő:
- „Attól az időponttól kezdve, hogy a privatizációs időszak során megindítják a rendkívüli igazgatási eljárást, a társaság vonatkozásában a következő különleges intézkedéseket kell alkalmazni: [...] a költségvetési hitelezők a részvények feletti tulajdonjog átruházásáig felfüggesztik a társasággal szemben tett végrehajtási intézkedések alkalmazását, és nem tesznek semmilyen intézkedést ilyen intézkedések bevezetése érdekében. Ugyanezen rendelkezések alkalmazandók az érintett köztisztviselők, amennyiben hitelezőnek minősül.”
- 269 Márpedig nem vitatott, hogy az 1. intézkedéssel érintett időszakban a felperes a rendkívüli igazgatási eljárás hatálya alá tartozott. Az sem vitatott, hogy az AAAS a privatizációról szóló román törvény 16. cikke (5) bekezdésének c) pontja értelmében vett költségvetési hitelező volt.
- 270 Következésképpen, mint azt a felperes is kiemelte, a nemzeti jog e rendelkezése alkalmazandó volt az AAAS-szel szemben.

- 271 Ugyanakkor egyrészt, a Bizottság a megtámadott határozat (229) preambulumbekzdésében azt állítja, hogy a gazdasági minisztérium „megmagyarázhatatlan okokból” még azt követően is a rendkívüli igazgatási eljárás hatálya alatt tartotta a felperest, hogy 2012 szeptemberében megíusult a privatizáció.
- 272 Ez a kifogás azonban hatástalan, mivel a Bizottság nem minősítette állami támogatásnak a gazdasági miniszter azon határozatát, hogy a felperest a rendkívüli igazgatási eljárás hatálya alatt tartsa, hanem kizárólag az AAAS magatartását minősítette ilyennek.
- 273 Másrészt, a megtámadott határozat (229) preambulumbekzdésében a Bizottság kijelentette, hogy az AAAS megpróbálhatta volna megtámadni „a minisztériumnak [...] [a felperes e] különleges jogállás[á]t minden ok nélkül meghosszabbító határozatát”.
- 274 Ugyanakkor a Bizottság nem bizonyította, hogy az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő feltételezett magánhitelező úgy döntött volna, hogy ilyen bírósági eljárást indít, figyelembe véve annak várható időtartamát az 1. intézkedéssel érintett nagyon rövid időszakhoz képest. Márpedig egy bírósági eljárás időtartama olyan tényező, amely nem elhanyagolható módon befolyásolhatja a megfelelően körültekintő és gondos magánhitelező döntéshozatali folyamatát (lásd ebben az értelemben: 2013. január 24-i Frucona Košice kontra Bizottság ítélet, C-73/11 P, EU:C:2013:32, 81. pont).
- 275 A Törvényszék előtt a Bizottság azt állítja, hogy Románia módosíthatta volna a privatizációról szóló román törvényt. Ilyen megállapítás ugyanakkor nem szerepel a megtámadott határozatban. Márpedig a Bizottság az eljárás folyamán nem egészítheti ki a megtámadott határozat indokolását (lásd ebben az értelemben: 2007. május 24-i Duales System Deutschland kontra Bizottság ítélet, T-289/01, EU:T:2007:155, 132. pont).
- 276 Harmadszor, a megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy az AAAS-szal ellentétben bizonyos állami és magánhitelezők – így többek között az Electrica, a Salrom, a Polcheme SA és a Bulrom Gas – végrehajtási eljárásokat indítottak az említett időszakban.
- 277 A felperes azt állítja, hogy a magánhitelezők túlnyomó többsége ugyanúgy járt el, mint az AAAS.
- 278 E tekintetben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság nem mutatott be egyetlen olyan körülményt sem, amely akár kifejezetten, akár közvetett módon igazolhatná, hogy az AAAS és a fenti 276. pontban említett négy hitelező közül három, vagyis a Salrom, a Polcheme és a Bulrom Gas a releváns időszakban összehasonlítható helyzetben lett volna. Épp ellenkezőleg, a megtámadott határozat (231) preambulumbekzdéséből az tűnik ki, hogy a Polcheme és a Bulrom Gas az elsőbbségi hitelezők között szerepelt, míg az AAAS majdnem minden követelése olyan volt, amelyhez nem kapcsolódtak biztosítékok.
- 279 Ami az Electricát illeti, a Bizottság a megtámadott határozat (231) preambulumbekzdésében kétségkívül kiemelte, hogy a Raiffeisen bank 2011. évi tanulmánya szerint az ő esetében „a visszafizetési ráta [...] ugyanaz volt”, mint az AAAS esetében. Az Electrica ugyanakkor 2012-ben, vagyis a privatizációját megelőzően állami hitelező volt. Márpedig a magánhitelező kritériumának alkalmazása szempontjából csak az olyan magánhitelezők magatartása releváns, akik az AAAS-éhez a lehető legközelebbi helyzetben vannak (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 280 Ráadásul a Bizottság nem kérdőjelezte meg a felperes azon érvét, amely szerint az érintett időszakban a magánhitelezőinek többsége az AAAS-hez hasonlóan nem intézkedett a követeléseik végrehajtása iránt, illetve nem fogadott el egyéb biztosítási intézkedéseket. Jóllehet a Bizottság azt kifogásolja, hogy a felperes nem bizonyította, hogy ezen egyéb magánhitelezők összehasonlítható helyzetben lettek volna az AAAS-szel, ugyanez a kifogás magával a Bizottsággal szemben is felhozható, mivel a Bizottság nem bizonyította, hogy az általa a megtámadott határozatban említett négy hitelező az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lett volna. Márpedig az ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság feladata bizonyítani, hogy valamely állami hitelező magatartása nem volt összeegyeztethető a magánhitelező kritériumával, ezáltal pedig ez az állami hitelező előnyt nyújtott (lásd ebben az értelemben: 2017. szeptember 20-i Bizottság kontra Frucona Košice ítélet, C-300/16 P, EU:C:2017:706, 29. pont).
- 281 A teljesség kedvéért meg kell továbbá jegyezni, hogy a magánhitelező kritériumának alkalmazása alapulhat egy olyan feltételezett magánhitelező magatartásán, aki a szóban forgó állami hitelezőével összehasonlítható helyzetben van (lásd a fenti 254. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). E kritérium alkalmazásához tehát nem feltétlenül szükséges, hogy azonosítsanak egy olyan valós magánhitelezőt, aki ilyen összehasonlítható helyzetben van. A megtámadott határozatban ugyanakkor a Bizottság azt sem bizonyította, hogy az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő feltételezett magánhitelező végrehajtotta volna a követeléseit, vagy egyéb biztosítási intézkedéseket tett volna az érintett időszakban, amelynek időtartama viszonylag rövid volt.
- 282 E tekintetben, továbbá anélkül, hogy ezt a Bizottság megalapozottan vitatná, valószínű volt, hogy figyelemmel az AAAS követeléseinek összegére, azok végrehajtása fizetésképtelenségi eljárás megindításához vezetett volna.
- 283 Márpedig fontos figyelembe venni azt a tényt, hogy az AAAS majdnem minden követelése olyan volt, amelyhez nem kapcsolódtak biztosítékok. E tekintetben a Bizottság nem bizonyította, hogy az AAAS-hoz hasonló kitettséggel rendelkező magánhitelezőnek gazdasági érdeke fűződött volna ahhoz, hogy kikényszerítse egy fizetésképtelenségi eljárás megindítását, mivel az elsőbbségi hitelezőkkel ellentétben azt kockáztatta volna, hogy egy ilyen eljárás keretében elveszíti a követeléseinek nagyobb részét. Így az ilyen hitelező számára egy esetleges privatizáció vagy valamilyen más megoldás a fenti 262. pontban már kifejtett okokból ebben az időszakban egyszerre tűnhetett elképzelhetőnek és érdekesebbnek. Az ilyen hitelező számára legalábbis helyénvaló lenne, hogy egy bizonyos ideig értékelje a rendelkezésére álló lehetőségeket, ahelyett hogy elhamarkodottan olyan eljárásba kezdjen, amelyet a Bizottság javasol.
- 284 A megtámadott határozat (242) preambulumbekzdésében kifejtett azon indok, amely szerint az AAAS kikényszeríthette volna egy fizetésképtelenségi eljárás megindítását annak érdekében, hogy ezt követően alternatív átszervezési tervre tegyen javaslatot, nincs kellően alátámasztva, és nem is meggyőző. Még ha ugyanis az AAAS egy fizetésképtelenségi eljárás keretében javasolhatott is volna alternatív átszervezési tervet, a Bizottság nem bizonyította sem azt, hogy az AAAS egyedül képes lett volna e tervet elfogadtatni, sem pedig azt, hogy ez az alternatív terv az AAAS biztosíték nélküli követeléseinek jobb behajtását eredményezte volna.
- 285 Hasonlóképp, a Bizottság nem bizonyította, hogy az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő feltételezett magánhitelező az érintett időszakban intézkedéseket tett volna a felperes számláinak zárolása érdekében, vagy olyan biztosítékokhoz juthatott volna a követeléseivel kapcsolatban, mint például az ingatlan-jelzálogjog. A Bizottság ugyanis arra szorítkozott, hogy megemlítsen e lehetőséget, anélkül hogy e célból konkrét és alátámasztott vizsgálatot folytatott volna. Így

- például a Bizottság nem vizsgálta meg, hogy a felperes vagyonán belül elegendő értékben rendelkezésre állnak-e olyan likvid eszközök vagy ingatlan vagyontárgyak, amelyeket az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő feltételezett magánhitelező le tudott volna foglalni, vagy amelyek vonatkozásában biztosítékhoz juthatott volna. A Bizottság nem vizsgálta meg az ennek érdekében lefolytatandó eljárásokat és az ehhez megkövetelt feltételeket sem, továbbá azt sem, hogy ezeket figyelembe véve egy ilyen feltételezett magánhitelező a 2012. szeptember 22. és 2013. január 31. közötti, viszonylag rövid időszak során úgy járt volna-e el, ahogyan azt a Bizottság javasolta. Mindenesetre a fenti 254. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében a Bizottság feladata annak bizonyítása, hogy egy feltételezett magánhitelező az 1. intézkedéssel érintett időszak során nyilvánvalóan úgy járt volna el, ahogyan azt a Bizottság javasolta. Ami a Bizottság által a megtámadott határozatban említett konkrét példákat illeti, azok nem olyan hitelezőkre vonatkoznak, akik az AAAS-éhez hasonló kitettséggel rendelkeztek volna.
- 286 Egyébiránt a felperes azt állítja – anélkül, hogy a Bizottság ezen a ponton indokokkal alátámasztva ellentmondott volna neki –, hogy mindazonáltal a privatizációról szóló román törvény 16. cikke (5) bekezdésének c) pontja megakadályozta az AAAS-t abban, hogy ilyen intézkedéseket tegyen vele szemben.
- 287 Negyedszer, a megtámadott határozatban a Bizottság azt kifogásolta a román hatóságokkal szemben, hogy nem mutattak be semmilyen, az adott időszakból származó belső jelentést vagy dokumentumot, amely alátámasztaná, hogy az AAAS az érintett időszakban úgy járt el, mint egy magánhitelező.
- 288 A felperes lényegében azt állítja, hogy az AAAS részéről helyénvaló volt, hogy nem intézkedett ilyen dokumentumok azonnali előkészítése iránt, figyelembe véve, hogy a memorandumot éppen abból a célból írta alá, hogy nyitva tartsa az összes lehetőséget, és értékelje a felperes életképességét.
- 289 E tekintetben mindenekelőtt ki kell emelni, hogy az AAAS-nek a releváns időszakban rendelkezésére állt a Bizottság által készített, a 2012. évi határozatban szereplő gazdasági elemzés, amely az adott időszakból származó és az összes hitelező számára hozzáférhető értékelésnek minősült, és amely többek között arra vonatkozott, hogy a felszámolási forgatókönyvnek milyen előnyei és hátrányai vannak a privatizációs forgatókönyvhöz képest. A fenti 256-265. pontban már kifejtett okokból, és mint azt a felperes is állítja, egy hitelező helyénvalóan vélhette úgy, hogy ez az értékelés az érintett időszak során releváns marad.
- 290 Továbbá a hitelezőknek – ideértve az AAAS-t is – rendelkezésükre állt a Raiffeisen bank 2011. októberi tanulmánya is, amelyet a Bizottság az „akkoriban rendelkezésre álló legújabb tanulmány[nak]” minősített. Ez a tanulmány, amelyet a román hatóságok a 2012. évi határozat elfogadásához vezető közigazgatási eljárás során nyújtottak be a Bizottságnak, összehasonlítja a felperes felszámolásából származó bevételt a privatizációból származó bevétellel. A megtámadott határozatból kitűnik, hogy e tanulmány szerint felszámolás esetén az AAAS hozzávetőleg 23 000 000 eurót hajtott volna be, míg a tartozás átalakítása és a privatizáció esetén 22 900 000 euró és 79 500 000 euró közötti összeghez jutott volna hozzá. Jóllehet igaz, hogy e tanulmány egy évvel megelőzi az 1. intézkedés elfogadását, a Bizottság nem állítja, hogy az abban szereplő adatok már ne lettek volna időszerűek az ezen intézkedés szerint releváns időszakban. Ezenkívül, tekintettel arra, hogy e tanulmányt Románia nyújtotta be a Bizottságnak, és az konkrét adatokat tartalmaz az AAAS követeléseinek behajtása tekintetében, valószínű, hogy az AAAS hozzáfért az említett tanulmányhoz, vagy lehetősége volt hozzáférni ahhoz, anélkül hogy ezt a Bizottság vitatná.

- 291 Végül a memorandum 1.1.b) pontja életképességi tanulmány elkészítését írta elő. E tanulmányt 2012. november 23-án, vagyis ugyanazon a napon rendelték meg, amikor a memorandumot is aláírták, és azt az Alvarez & Marsal el is készítette. Ebből következik, hogy a memorandumot aláíró hitelezők – köztük az AAAS – haladéktalanul intézkedtek, amikor a felperes privatizációjára tett utolsó kísérlet meghiúsulása után nagyjából két hónappal ilyen tanulmányt rendeltek.
- 292 E körülmények között helyénvalónak tűnik, hogy az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő magánhitelező megvárja az adós életképességéről szóló említett tanulmány eredményeit annak érdekében, hogy az ügy teljes ismeretében határozzon az e tanulmány alapján teendő intézkedésekről, ahelyett hogy a követeléseinek azonnali végrehajtásába kezdjen, végeredményben pontosítva, hogy az érintett időszak folyamán a felperessel szembeni követeléseknek az AAAS általi felhalmozása nem abból állt, hogy ebben az időszakban új követelések keletkeztek volna, hanem kizárólag a már fennálló követelések után esedékes kamatok halmozódásából.
- 293 A Bizottság azt állítja, hogy Románia nem támasztotta alá, hogy e tanulmányt az AAAS számára vagy az ő nevében készítették volna, de még csak azt sem, hogy e tanulmányt az AAAS felhasználta volna.
- 294 Mindazonáltal semmilyen jogszabály nem követeli meg, hogy egy magánhitelező saját gazdasági tanulmányt készíttessen. Az ilyen tanulmányokat ugyanis a hitelezők egyszerre is megrendelhetik, és azokat egyszerre is a rendelkezésükre bocsáthatják, mint az a jelen esetben is történt. Mindenesetre a Bizottság még csak nem is érvelt azzal, hogy az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő magánhitelező – például bizonyos, kifejezetten rá jellemző tulajdonságok miatt – szükségképpen külön tanulmányt készíttetett volna.
- 295 Ötödször, a megtámadott határozatban megfogalmazott azon állítást illetően, amely szerint a memorandum bizonyítja, hogy az AAAS elfogadta a tartozások behajtásának mellőzését és azok felhalmozását, elegendő utalni a fenti 124. pontra, amelyből kitűnik, hogy a memorandum nem tartalmazott ilyen kötelezettségvállalást.
- 296 Hatodszor, ami a Bizottság által a megtámadott határozat (231) és (241) preambulumbekzdésében megfogalmazott azon megfontolásokat illeti, amelyek szerint az AAAS „megfenyegethette” volna a felperest a fizetésképtelenségi eljárás megindításával, elegendő kiemelni, hogy a fenti 283. pontban kifejtett indokokra tekintettel kétségesnek tűnik, hogy hitelt érdemlőnek tekintették volna az ilyen fenyegetést.
- 297 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy az AAAS azáltal, hogy az érintett időszakban nem hajtotta végre a követeléseit, és azokból továbbiakat is felhalmozott, olyan könnyítéseket biztosított volna a felperes számára, amelyekhez a felperes az AAAS-éhez lehető legközelebbi helyzetben lévő magánhitelezőtől a fenti 253. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében nyilvánvalóan nem jutott volna hozzá. A Bizottság ugyanis nem bizonyította sem azt, hogy az AAAS-ével összehasonlítható helyzetben lévő feltételezett magánhitelező azonnal végrehajtotta volna a követeléseit, vagy más intézkedéseket tett volna azok behajtása vagy védelme érdekében a 2012. szeptember 22-től 2013. január 31-ig terjedő, viszonylag rövid időszak során, sem pedig azt, hogy az ilyen végrehajtás vagy az ilyen intézkedések lehetővé tették volna számára a követeléseit egy részének behajtását vagy védelmét.

298 Az eddigiekből következik, hogy a Bizottságnak nem sikerült a jogilag megkövetelt módon bizonyítania, hogy az 1. intézkedés előnyt biztosított a felperesnek, ennél fogva pedig állami támogatásnak minősült.

3) A gazdasági előny fennállásáról a 2. intézkedés vonatkozásában

299 A megtámadott határozat 6.1.2.2. pontjában (a (244)–(263) preambulumbekzdés) a Bizottság kiemelte, hogy kölcsönös technológiai függőség állt fenn egyrészt a CET Govora és a Salrom, másrészt pedig a felperes között abban az értelemben, hogy mindegyikük egyben a másik szállítója és ügyfele is. Amíg ugyanis a CET Govora villamos energiát és gőzt szállított a felperesnek, a Salrom pedig sóoldatokkal és mészkővel látta el őt, addig a felperes biztosította a CET Govorának és a Salromnak a tevékenységeikhez szükséges ipari vizet. Így e vállalkozások egymáshoz kötött ügyfelek voltak, vagyis közülük az egyik megszűnése a többi vállalkozás megszűnéséhez vezetett volna.

300 Ugyanakkor a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a CET Govora magatartása nem felelt meg egy magánhitelező magatartásának, és előnyt biztosított a felperesnek, többek között azért, mert a CET Govora úgy döntött, hogy folytatja a felperes részére történő „ki nem fizetett” villamosenergia- és gőzszállításokat, anélkül hogy az említett szállítások átvétele ellenében előre fizetést kért volna, vagy a felperes vele szemben fennálló korábbi tartozásai vonatkozásában ingatlanbiztosítékhoz ragaszkodott volna. Ezenkívül a Bizottság szerint a szállítások említett folytatását a Vâlcea megyei tanács olyan politikai megfontolások alapján határozta el, amelyeket egy magánhitelező nem vett volna figyelembe.

301 Ezzel szemben a Bizottság szerint a Salrom úgy járt el, mint ahogy azt egy magánhitelező tette volna, és így nem biztosított előnyt a felperesnek, mivel a szállításainak folytatását attól tette függővé, hogy előre fizessenek, és nyújtsanak ingatlanbiztosítékot.

302 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy a CET Govora által a 2. intézkedés keretében tanúsított magatartás nem felelt meg a magánhitelező kritériumának.

303 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

304 A jelen ügyben először is ki kell emelni, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság azt az állítását, amely szerint a CET Govora nem úgy járt el, ahogyan azt egy magánhitelező tette volna, lényegében a CET Govora és a Salrom magatartása közötti összehasonlításra alapította. Ennek érdekében a Bizottság kiemelte, hogy e két vállalkozás 2012 szeptembere és 2013 januárja között tovább folytatta a felperes részére történő szállításokat annak ellenére, hogy a felperes nem fizette meg a tartozásait. Márpedig, amíg a Salrom a felperestől előlegfizetést és ingatlanbiztosítékot követelt meg, addig a CET Govora nem támasztott hasonló feltételeket.

305 A felperes lényegében úgy véli, hogy nem elegendő összehasonlítani a CET Govora cselekményeit a Salrom cselekményeivel annak megállapításához, hogy a CET Govora nem úgy járt el, mint ahogy azt egy magánhitelező tette volna.

306 A jelen ügyben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a CET Govora és a Salrom magatartásainak jellege és tárgya – vagyis az, hogy folytatták a felperes részére történő nyersanyagszállításokat – összehasonlítható volt, továbbá hogy e szállítások ugyanabban az időszakban és egymással párhuzamosan történtek, ezáltal pedig hasonló kontextusba illeszkedtek.

- 307 Továbbá azt is meg kell állapítani, hogy egyrészt a CET Govora és a Salrom, másrészt pedig a felperes között kölcsönös technológiai függőség állt fenn, mint azt a megtámadott határozatban maga a Bizottság is megállapította.
- 308 Végül a megtámadott határozat 7. és 8. táblázatában szereplő adatok – amelyeket nem vitatnak – azt mutatják, hogy a felperest a CET Govorával és a Salrommal szemben terhelő tartozások összességükben hasonlóan alakultak a 2. intézkedéssel érintett időszak során. E táblázatokból ugyanis kitűnik, hogy a CET Govora és a Salrom követeléseai ezen időszak során mintegy a kétszeresére emelkedtek, hasonló pályákat követve.
- 309 E körülmények között a Bizottság a megtámadott határozatban nem tévedett, amikor közvetten, de szükségszerűen azt állapította meg, hogy a CET Govora és a Salrom a 2. intézkedés keretében összehasonlítható helyzetben volt.
- 310 Igaz, hogy – mint az a fenti 279. pontban kifejtésre került – a magánhitelező kritériumának alkalmazása érdekében az állami hitelező magatartását egy valós vagy feltételezett magánhitelező magatartásával kell összehasonlítani, míg a jelen ügyben a Bizottság két közvállalkozás magatartását hasonlította össze.
- 311 Ugyanakkor hangsúlyozni kell, hogy a felperessel fennálló kölcsönös technológiai függőségi helyzetük folytán mind a CET Govora, mind pedig a Salrom nagyon különleges, sőt egyedi helyzetben volt a felperessel szemben. A CET Govora és a Salrom e nagyon különleges és közös helyzete igazolja a jelen ügy sajátos körülményei között egyiknek a másikkal való összehasonlítását.
- 312 A Bizottság ezenkívül megállapította, hogy a 2. intézkedés keretében a Salrom úgy járt el, mint egy magánhitelező. Így egy olyan közvállalkozást illetően, amely ugyanakkor magánhitelezőként járt el, igazolt a Salrommal való összehasonlítás olyan referenciaként, amely a CET Govoráéval összehasonlítható helyzetben lévő feltételezett magánhitelező magatartásának szemléltetésére szolgál.
- 313 Másodszor, ki kell emelni, hogy a CET Govora és a Salrom igen eltérő módon jártak el a 2. intézkedés keretében, mint arra a Bizottság a megtámadott határozatban helyesen rámutat.
- 314 Amíg ugyanis a Salrom a szállításaiért előre fizetést kért és kapott, továbbá amennyire csak lehet, ingatlanbiztosítékon keresztül biztosította a követeléseit, addig a CET Govora nem tett hasonló intézkedéseket.
- 315 A felperes ugyanakkor úgy véli, hogy a CET Govora mégis tett bizonyos intézkedéseket annak érdekében, hogy a felperessel szemben biztosítsa a követeléseit.
- 316 A felperes mindenekelőtt azt állítja, hogy a CET Govora 2012 szeptembere és 2013 januárja között 8 millió RON összegű kifizetésekben részesült a felperestől. Ugyanakkor, mint az kitűnik a megtámadott határozat (254) preambulumbekzdéséből, ezen időszak során a CET Govora hozzávetőleg 50 millió RON összegért teljesített szállításokat a felperesnek, vagyis az általa kapott kifizetések ennek csak egy minimális részét jelentik.

- 317 A felperes továbbá említést tesz arról, hogy a részéről „kötelezettségvállalás” állt fenn arra vonatkozóan, hogy 2013 februárjáig előleget fizet a CET Govora által szolgáltatott villamos energiára. A felperes azonban nem szolgál több információval ezen előlegek összegéről és arról a kérdésről, hogy az említett előlegeket ténylegesen megfizette-e, amely információk lehetővé tennék az ilyen kötelezettségvállalás terjedelmének és relevanciájának felmérését.
- 318 A felperes végül azt állítja, hogy a CET Govora kötbért számított fel a vele szemben fennálló, 2008 februárja és 2012 decembere között keletkezett követelésekre. Márpedig az ilyen intézkedésnek nem az a célja, hogy biztosítsa a CET Govora követeléseit.
- 319 Harmadszor, a megtámadott határozat (260) preambulumbekzdéséből kitűnik, hogy a Vâlcea megyei tanács döntött arról, hogy a CET Govora folytassa a felperes részére történő szállításokat, anélkül hogy tárgyalna a követeléseiről, vagy védelemben részesítené azokat. A felperes azon állítását, amely szerint e hatóság a CET Govora javaslatai és tisztán gazdasági megfontolások alapján hozta meg e határozatot, semmilyen bizonyíték nem támasztja alá. Egyébiránt ennek az állításnak ellentmondanak az önkormányzati hatóságok által e határozat elfogadásának igazolása érdekében felhozott azon közrendi indokok, amelyekre a megtámadott határozat 110. lábjegyzete hivatkozik, és amelyeket a felperes nem vitat.
- 320 Negyedszer, a felperes azt állítja, hogy ha a CET Govora nem folytatta volna a felperes ellátását, maga is veszteségeket szenvedett volna el, és fizetéseképtelenné vált volna.
- 321 E tekintetben elegendő kiemelni, hogy a Bizottság nem önmagában azt kifogásolta a CET Govorával szemben, hogy továbbra is szállított a felperesnek, hanem azt, hogy e szállításokat anélkül folytatta, hogy bármilyen intézkedést tett volna a követeléseinek védelme érdekében. A felperes ezzel kapcsolatos érve tehát hatástalan.
- 322 Ötödször, a felperes azt állítja, hogy a CET Govorához hasonlóan „számos magánszállító” is folytatta a felperes ellátását annak ellenére, hogy kifizetetlen követelések álltak fenn. Ez az érv azonban nincs alátámasztva, mivel a felperes még csak meg sem jelölte e „számos [egyéb] magánszállítót”.
- 323 Hatodszor, a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatnak többek között a (258), (259), (261) és (262) preambulumbekzdésében a felperes egyik kisebbségi részvényese, a PCC nyilatkozataira, illetve a CET Govora felszámolóbiztosának nyilatkozataira támaszkodott. A felperes szerint e nyilatkozatok nem relevánsak, és ellentmondásban állnak azokkal az észrevételekkel, amelyeket Románia a közigazgatási eljárás során tett. Ezenkívül az PCC csak „korlátozott hitelességgel” rendelkezik.
- 324 Ezek az érvek azonban hatástalanok. Az említett nyilatkozatok ugyanis a megtámadott határozat e részének rendszerében csak másodlagos jelentőséggel bírnak, mivel a Bizottság következtetései elsősorban a CET Govora magatartásának és a Salrom magatartásának összehasonlításán, valamint azon alapulnak, hogy a Vâlcea megyei tanács volt az, amely a CET Govorát a szállítások folytatására kötelezte.
- 325 Hetedszer, a felperes hangsúlyozza, hogy a CET Govorát jogszabályi kötelezettség terheli arra vonatkozóan, hogy ne szakítsa meg a lakossági fűtés- és hőenergia-szolgáltatást.
- 326 Ez az érv azonban egyáltalán nem releváns, mivel a felperes a CET Govora egyik ipari ügyfele, vagyis az említett kötelezettség a köztük fennálló szerződéses jogviszonyokban nem alkalmazható.

327 A fentiekből következik, hogy a 2. intézkedés keretében a gazdasági előny fennállásával kapcsolatos nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

3. A 2. intézkedést illetően az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalapról

328 A felperes ezenkívül azt állítja, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság megsértette indokolási kötelezettségét, lényegében azért, mert egyrészt nem elegendő összehasonlítani a CET Govora cselekményeit a Salrom cselekményeivel annak megállapításához, hogy a CET Govora nem úgy járt el, mint ahogy azt egy magánhitelező tette volna, másrészt pedig a Bizottság a PCC által és a CET Govora felszámolója által tett nyilatkozatokra támaszkodott, anélkül hogy megmagyarázta volna, hogy e nyilatkozatok miért voltak hitelesebbek, mint a román hatóságok által adott magyarázatok.

329 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

330 Az EUMSZ 296. cikk második bekezdése értelmében a Bizottság köteles megindokolni a határozatait. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az e rendelkezés által megkövetelt indokolást a szóban forgó jogi aktus természetéhez kell igazítani, továbbá annak világosan és egyértelműen kell tartalmaznia a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelését, oly módon, hogy az lehetővé tegye az érdekeltek számára a megtett intézkedés indokainak megismerését, a hatáskörrel rendelkező bíróság számára pedig a felülvizsgálati jogkörének gyakorlását (lásd: 2001. március 22-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-17/99, EU:C:2001:178, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

331 A jelen ügyben először is – mint azt a fenti 306-309. pont is kiemelte – a megtámadott határozat 6.1.2.2. pontjának átfogó olvasatából világosan kitűnnek azok a releváns elemek, amelyek a 2. intézkedés keretében a CET Govora és a Salrom közötti összehasonlítást indokolták. E tekintetben a megtámadott határozat indokolása következetes és elegendő.

332 Másodszor, ami a PCC által és a CET Govora felszámolóbiztososa által tett nyilatkozatok hitelességét illetően a megtámadott határozat indokolását illeti, ez az érv a fenti 324. pontban már kifejtett indokok alapján semmi esetre sem eredményezheti a megtámadott határozat e tekintetben történő megsemmisítését.

333 A fentiekből következik, hogy a 2. intézkedést illetően az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

4. Következtetések

334 Az eddigiek összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy az 1. és a 3. intézkedés állami támogatásnak minősülne, anélkül hogy szükséges lenne megvizsgálni a felperes által ezen intézkedéseket illetően felhozott többi jogalapot.

335 Ezzel szemben a felperes által a 2. intézkedésre vonatkozóan felhozott valamennyi jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

- 336 Következésképpen meg kell semmisíteni a megtámadott határozat 1. cikkének a) és c) pontját, valamint e határozat 3-5. cikkét, amennyiben azok a megtámadott határozat 1. cikkének a) és c) pontjában említett intézkedésekre vonatkoznak.
- 337 Meg kell semmisíteni a megtámadott határozat 6. cikkét is annyiban, amennyiben az 1. és a 3. intézkedésre vonatkozik az e cikkben Romániával szemben előírt azon kötelezettség, hogy bizonyos információkat közöljön a Bizottsággal.
- 338 A felperes kéri a megtámadott határozat 7. cikkének megsemmisítését is. Mindazonáltal e határozat 7. cikkének (1) bekezdése csupán azt mondja ki, hogy e határozatnak Románia a címzettje, összhangban a 2015/1589 rendelet 31. cikkének (2) bekezdésével. Márpedig, mivel a felperes e tekintetben semmilyen jogalapot vagy érvet nem hozott fel, a megtámadott határozat 7. cikke (1) bekezdésének megsemmisítése iránti kérelmet el kell utasítani.
- 339 Ami a megtámadott határozat 7. cikkének (2) bekezdését illeti, e rendelkezés a megtámadott határozat alkalmazásában visszafizetett támogatások és kamatok összegének közzétételéről szól. Következésképpen e határozat 7. cikkének (2) bekezdését szintén meg kell semmisíteni annyiban, amennyiben az az említett határozat 1. cikkének a) és c) pontjában említett intézkedésekre vonatkozik.

IV. A költségekről

- 340 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (3) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Azonban, ha az ügy körülményei alapján indokoltnak látszik, a Törvényszék határozhat úgy, hogy az egyik fél saját költségein felül viseli a másik fél költségeinek egy részét is.
- 341 Mivel a Törvényszék a Bizottság által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokat elutasította, a keresetnek pedig a megtámadott határozat tárgyát képező három intézkedés közül kettő tekintetében helyt adott, az ügy körülményeinek helyes mérlegelése azt kívánja, hogy a felperes viselje saját költségeinek egynegyedét, a költségeinek fennmaradó részét pedig a Bizottság viselje, ez utóbbi továbbá viselje saját költségeit is.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített tizedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a Románia által az Oltchim SA javára végrehajtott SA.36086. (2016/C.) (korábbi 2016/NN.) számú állami támogatásról szóló, 2018. december 17-i (EU) 2019/1144 bizottsági határozat 1. cikkének a) és c) pontját megsemmisíti.**
- 2) A Törvényszék a 2019/1144 határozat 3-6. cikkét és 7. cikkének (2) bekezdését megsemmisíti annyiban, amennyiben azok az e határozat 1. cikkének a) és c) pontjában említett intézkedésekre vonatkoznak.**
- 3) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.**

- 4) Az Oltchim viseli saját költségeinek egynegyedét.**
- 5) Az Európai Bizottság a saját költségein felül viseli az Oltchim részéről felmerült költségek háromnegyedét.**

Kornezov

Buttigieg

Kowalik-Bańczyk

Hesse

Petrлік

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. december 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások